

Λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, Αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἅ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Τοῦ Συρακουσίου,

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ,

Σὺν τοῖς τῶν Παλαιῶν Σχολίοις.

Ἐκ ΘΕΑΤΡΟΥ ἐν ΟΞΟΝΙΑ.

ἐν τῷ Ἔτει ͵αχος.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

καὶ τῶν ἄλλων βουκολικῶν ποιητῶν πέρι, ἐκ τοῦ Σουίδα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ, ἔγραψε χρείας. Ἀντιπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ· φέρεται δὲ αὐτοῦ ἱστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμμίχου, Συρακούσιος· οἱ δὲ, φασὶ Κῷον. Μετῴκησε δὲ ἐν Συρακούσαις. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βουκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Προιτίδας, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρωΐνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας καὶ Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ, Θεόκριτος οὗτος, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἔκ τινος χωρίου καλουμένου Φλώσσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι·

Σιμιχίδα πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι. δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγό-

ραν,

σαι, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλιππίδου, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα Λαγωόν. περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ δέ τινας Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς εὑρέθη τὰ βουκολικά.

Τὰ βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη καὶ ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχήν, ἀγροικοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν. τῆς δὲ τούτων μούσης ἀρεστῆς γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὀρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον, ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολούσασθαι. ὁ δὲ προσελθὼν εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώρεσις ποταμοῖς. ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν. οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασι καθυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν.

Ἕτερον

Ἕτερον Ἀληθέστερον.

Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος οὗτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς. οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρα ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν. ἔπειτα δὲ τῆς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον ἔδοσαν συνήθη.

Περὶ διαφορᾶς τῶν βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφοράν, τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν. καὶ γὰρ αἰπολικά ἐστι, καὶ ποιμενικά, καὶ μικτά. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφήν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ βουκολικὰ εἴρηται πάντα. λέγεται δὲ βουκόλος, παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀπαγελώσας, ἢ τὸ βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύποις ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον. κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. δίδοναι

δὲ καὶ ἄλλα τινὰ, παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι ταν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
Ἃν φέρομεν παρὰ τᾶς θεῶ, ἃν ἐκαλέσατο τήνα.

Περὶ τῆς τῶν βουκολικῶν ἐπιγραφῆς.

Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρακτήρων.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας· διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον, τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως. ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ· ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τε ἐστὶ, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, πρεπόντως πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

THEOCRITI IDYLLIORUM

INDEX.

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

ΑΛΛΟϹ Ο ΧΙΟϹ· ΕΓΩ ΔΕ ΘΕΟ-
ΚΡΙΤΟϹ ΟϹ ΤΑΔΕ ΓΡΑΨΑ,
ΕΙϹ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΜΙ
ϹΥΡΑΚΟϹΙΩΝ·
ΥΙΟϹ ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΟ, ΠΕΡΙΚΛΕΙ-
ΤΗϹ ΤΕ ΦΙΛΙΝΑϹ.
ΜΟΥϹΑΝ Δ' ΟΘΝΕΙΗΝ ΟΥ ΠΟΤ'
ΕΦΕΛΚΥϹΑΜΗΝ.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΚΑῚ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

τὰ σωζόμενα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος· ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τύ

ΑΔΥ. Ψιλοῦται τὸ α, οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ η τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς α, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Εν ἄλλῳ, οὕτω. Τὸ ἁδὺ, τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὕτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, —πάνθ' ἅλιος κρέφων· καὶ, Οὐχ ἁμῖν τῶ ἔρωτος· καὶ, —τί ποθ' ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κροῦμα. Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. ὀνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τοῦ ἤχου ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα· ὅθεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὅμηρος, —καταειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιχὰς παρ' Ὁμήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσί τινα λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, —Τῆμος χαίρων ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Ἡ δὲ διάνοια καὶ τὸ ἑξῆς, ἔχει οὕτως· αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ πρὸς ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖαν τινὰ μελίζει, ἤγουν μετὰ μέλους καὶ ῥυθμοῦ τινὸς ἀφίησι τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μελπεῖς αἰπόλε. Ἄλλως. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ᾀδούσης· ἡδὺ δὲ καὶ σὺ ὦ αἰπόλε ψιθυρίζεις. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιεῖσθαί φασιν, ὡς τὸ, κρίκε ζυγόν· καὶ τὸ σίζε δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ, ἐπὶ τῶν ψευδομένων, τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσι. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρ, παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν· ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ τοῦ θύρα. σημαίνει δὲ τὰ χείλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίθος, ἀπὸ τοῦ ψεῦδος, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν τοῖς αἴπεσι, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι τὰς αἶγας νέμοντες. οὕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗ. Εὐθεῖα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος, τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη, τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τήνα, Δωρικῶς οὕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη· οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη· ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα.

2 ΜΕ. Αἰολικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις·

Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας; ἐς τὲ καταρρεῖ

γλάζεις· τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

3 ΣΥΡ. Ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι· τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ, εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἐστὶ συγκείμενον, στοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν τὸ διὰ αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον, —Χ' ὁ μὲν τὰν σύριγγ', ὁ δὲ τὸν καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν, Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ κατὰ Σύρους λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμοῦ, τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως. καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς, οἷον, συρίττω τινὰ, ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστὶν, ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. Διαφέρει τὸ ᾄδειν, τοῦ συρίζειν, καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν, μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελοῦς. ΜΕ. Ἤγουν, ἀπολαβὼν οἴσεις, τουτέστιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τοῦ Πανὸς ἕξεις· τῶν δὲ ἄλλων, τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝ. Τὸν Πᾶνα, οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους. Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηΐδος. οἱ δὲ λέγουσι, διὰ τοῦτο, Πὰν, ὅτι τῆς ὥρας ἐστὶ σημεῖον· τουτέστι, τοῦ παν[illegible]. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικειοῦται γὰρ ἡ μορφὴ τοῦ Θεοῦ τῷ περιέχοντι. καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα, ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ μηνίσκους φασὶν εἶναι, τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας ἕνεκα· τὰ δὲ κάτω λάσια; τῶν τῆς γῆς μερῶν, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι, τὸ δὲ αἰγωπὸν, τῶν καταιγίδων τὰς ἀφνιδίους ταραχὰς, καὶ τῶν ὑπὸ νεφῶν γινομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέστι τοὺς μηροὺς δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους. καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον, κατὰ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ΑΠΟ. Κομίζῃ· ὡς τὸ λαψῇ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῇ, λαψῇ, γραψῇ, καὶ τὰ ὅμοια.

4 ΑΙ. Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἴκεν, αἶκα, ἄρτεμις ἄρταμις· καλῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ διωριστικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ παρακατιὼν, συνέστειλε. ΔΑ. Ἐκτέταται ὅλα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικὸν, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεὶ φησὶν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν..

5 ΑΙ. Ἤγουν, εἰ μὴ ἔχοι τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, συλλήψῃ χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος γὰρ ἀρρενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον, ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. τὸ δὲ καταρρεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κα-

Α χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Αδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ μῶσαι ταὶ οἴιδα δῶρον ἄγωνται;
Αρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ

τεν χεθήσεται, τὸ σιωπόντον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

6 ΕΣ. Αντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὴ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ησίοδος· -καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ, ἐς τ' ἂν ἀμέλξῃς.

. Εν ἄλλῳ· αἶγα τὴν.] Εαν ἐκεῖνος λάβῃ κεραοφόρον τράγον (κεραὸς γὰρ καὶ κεραοφόρος, τὸ αὐτό· πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστι· τὸ δὲ κεραοφόρος, κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταῤῥεῖ καὶ καταῤῥοιζεῖ, ἤγουν εἰσελεύσεται ἡ χίμαρος ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σιωπόντον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ. ΧΙ. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Εριφος, μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέστιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ' οὗ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἴξ· ταυτὸ γὰρ αἴξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἔριφος, καὶ τράγος. οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄῤῥενος, τὴν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοί. καὶ ὃ αἶγες ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων οἶες. ὃ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων, καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θ[illegible] δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατελοῦντες, ἀχρόνταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς οὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατελοῦσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς γεωμέτρῳ σύνεργῳ, καὶ ἐπιστήμονι, καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐτοῖς ᾠδῶν, ὧν αὗται ἔφοροι.

7 Η ΤΟ. Κατωφερὲς ἢ ἠχοῦν ἢ καταχὲς, τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχοῦν καὶ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Εν ἄλλῳ. Η τὸ καταχές. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταυτὸν δυνάμενον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω· ἡδύτερον ὦ ποιμὴν τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. νῦν δὲ προτάττει αὐτό. καὶ δυσνόητον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σιώπηθες δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9 ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν οἴιδα ἤγουν τὴν οἶν τὸ θῆλυ πρόβατον δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, Αρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γαλακτοτρεφομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν οἶν ὕστερον ἀξεῖς, λαβὼν οἴσεις, τουτέστιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξεις.

12 ΛΗΣ.

Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,

12 ΛΗΣ. Ἀντὶ τοῦ βέλεις καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος τοῦ λῶ; τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῷον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνταῦθα ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ, διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις ὦ αἰπόλε πρὸς τῶν νυμφῶν ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν, ὀξὺν, ὅπου αἱ μυρῖκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἄναντες. λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος, ὁ αὐτὸς δή που ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γεώλοφον δὲ, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπεξανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. πῶς τῆς γαίας διφθογγογραφουμένης, ψιλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, τὸ ὡς ἐνώγεων καὶ κατώγεων; καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα, ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' εἴασαν καί τινα ψιλογραφούμενα.

13 ΜΥ. Ὅπου αἱ μυρῖκαι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

14 ΜΕ. Τὸ μεσημβρινὸν, ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ προσθέσει τοῦ β.

15 ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, οὕτως γὰρ πικρός ἐστιν· ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος. ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας χολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς, ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ περὶ τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.

19 ΑΛ. Ἤγουν, τὸ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδος μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' ἄειδε, διχῶς εὕρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, δηλονότι, ἄλγε' ἄειδες· καὶ λέγει τὸ ἄειδες, ἀντὶ

Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι·
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέι κηρῷ,

τοῦ λέγοις ἄν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρέλκει. καὶ ἄλγε' ἀείδε, ἀντὶ τοῦ λέγε, καὶ ἄλγεα ᾔδες, ὃ καὶ βέλτιον. Ἄλλως. Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σὺ καὶ τὸ γὰρ, ἐπὶ τὸν δεύτερον ἀφορᾷ στίχον. ὀφείλει καὶ τὸ σὺ, καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων οὕτως· Ἀλλὰ σὺ ὦ Θύρσι, ᾄδε τὰ ἄλγη τοῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα, τὸν Θύρσιν προτρεπόμενος ᾄδειν. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν· ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐστι, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ᾄδειν δὲ, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαι, φησὶ μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι οὖσαν, καὶ οὐ μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

21 ΤΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος, ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. ἐστὶ γάρ οἷον, ἢ βρεήπυος διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέθαις ἐκβοήσεις· ἢ περίηπος, ὁ περιϊέμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τοῦ κρηνῶν. εἰ μή που τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριήπῳ. τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανείας ἀπεδέξαντο, ἅ ἐστι δένδρα οὕτω καλούμενα. Ἐν ἄλλῳ. ΔΕΥ. Ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἑσδώμεθα· ἀντὶ τοῦ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πριάπου, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦς. ἐὰν δὲ ᾄσῃς ὥσπερ ᾖσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτήν. ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα.

25 ΔΙ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι· ὅθεν φησὶν, ἡ αἲξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν καὶ δύο πέλλας πίμπλησι. τοὺς δὲ ἀμολγοὺς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι, γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27 ΚΙΣ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς· ἢ καύκιον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Ἄλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο

ζοντο

Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

ζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἷον χύω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον. Ἡσίοδος. —ὀλίγον δὲ Εἴσεται κισσυβίῳ. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσίβιόν τι ὄν. ΚΕ. Ἤγουν λελυμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὃ κεκονισμένον οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τοῦ κλύζω. λέγεται δὲ τὸ κλύζειν, ἐπὶ δύο· ἐπί τε τοῦ διακλυστῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὁπόταν τι ἐπιρχυῶνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28 ΑΜ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὦτά τινα. διὰ δὲ τούτου τὸ μέγεθος παρίστησιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Ἀντὶ τοῦ περισσόζον, ὀσμὴν πέμπον, καὶ μυρίζον. Γλυφάνοιο δὲ, τουτέστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω, στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείσω, λείσανος. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

29 ΤΩ. Οὗτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ περιπλέκεται.

30 ΕΛΙ. Ὁ ἑλίχρυσος εἶδος φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος, ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἑλίχρυσον, βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κονία, ἡ ἄσβεστος. ἀφ' οὗ, κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος, ἴσως ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἁπλῶς. ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπήν. ΑΥ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἱλεῖται, τουτέστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς στροφήν.

31 ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. ΚΡΟ. Ἤγουν, κρόκου χροιὰν ἔχοντι.

32 ΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασται θεῶν δαίδαλμα, τουτέστιν ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεούς. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά, τι. τὸ δὲ τι, περὶ τὸ δαίδαλμα.

33 ΑΣΚ. Ἀσκητὰ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ, τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι· ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας. ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

34 ΕΘ. Ἤγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταὐτό· πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κοινόν. τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, εὔτριχοι. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες. ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες τὰ γένεια, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἡ ἐξ ἔθους τημελουμένη. Ἄλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, οὐ γενειῶντες ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν —Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, οὐκ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀμοιβαδὶς νεικείουσιν ἔπεσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν.

Νεικείευσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς,
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν, ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα, γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·

τὴν περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35 ΤΑ. ταῦτα δὲ ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ, αὗται καὶ ἔριδες ὡς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτονται.

36 ΑΛΛΟ. Τὸ μέν τοι, νοήσεως ἐστὶ τὸ δὲ, ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως, ἐν γραφῇ, κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων παραπλήσιοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα κατ' ὑπερβολὴν Ὅμηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον· — Χρύσειαι ζωῇσι νεανίσιν ἐοικυῖαι. Ἄλλως. ΑΛΛ. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει τὸν ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

38 ΚΥ. Οἰδαίνοντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως διέρωτα πάσχουσι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεισθῆναι δυνήσηται; Ἄλλως. ὁ νοῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιῶντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω ποιητικὸν· μοχθῶ κοινόν.

39 ΓΡΙ. Γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρῖπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40 ΛΕ. Τραχεῖα, ἡ λευκὴ, ἡ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἡ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας, τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. ἡ λευκὴ, καὶ λέπρα ἐοικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν, οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νοῦς· γριπεύς τις γέρων, ἤγουν, δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τουτέστι βρύα, ἔχουσα. ἐφ' ᾗ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ σπεύδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὁμοιούμενος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν μετὰ πάσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

42 ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις·

Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ᾽ αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ᾽ ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·

ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὸ γὰρ ἐντελὲς· συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοι ἐστί· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχὺν, ὅση μοι ἐστίν· εἶχε δ᾽ ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τὸν οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν, ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὅπῃ μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τοῦ τὴν, ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τὸ, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43 ΩΙ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρωμένος ἢ πεφυσιωμένος καὶ ἐξωγκωμένος ὤν. οἰδῶ γὰρ οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. Ἶνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ᾽ αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν, τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44 ΤΟ. Ἤγουν, ἄξιόν ἐστι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ συνῆλιξ ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, συμμήκης τε τὴν σύνθεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως· ὁ νοῦς. Ὡς δέ οἱ ᾠδήκαντι, οὕτως εἰσὶν ὠγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καίπερ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45 ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτήθιον βρέφος· παρὰ τὸ τιτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ᾽ ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο γὰρ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προστεταγμένον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. κατὰ τὸ ὅστις, ἔχει τὸ ὃς τοῦ τὶς προστεταγμένον. ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τὶς ὃς τόδε ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε, τοῦδε, ὅσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ὅπερ ἐγνωσμένου ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι· εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ὑφ᾽ ὃ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς ὅδε ἐστι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τὶς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποπέπτεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τυτθὸν δ᾽ ὅσσον] Τὸ πᾶν οὕτως· μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον· τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωά, ἤγουν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς σταφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

45 ΠΥΡ. Ὡρίμοις, προακμαζούσαις· οἱ δὲ, ταῖς ἤδη ὥραν ἐχούσαις τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἑξῆς· φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον. ἢ ταῖς προακμαζούσαις· παρ᾽ ὅσον παρὰ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου πυροῦται. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς προακμαζούσαις, ἢ τρωξίμοις·

Ταὶ ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήρᾳ
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν
Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι.

πύρος· γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἀλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς καὶ πολὺ λῷον τοῦ ἁπλοῦ πεδίου. λέγεται ἀλωά, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος. ἐπεὶ δ' ὁ δεύτερος καὶ αὐτὸς λῷων τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλωὴ δέ, καὶ ἡ ἅλως.

47 ΚΩΡ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεί, χώρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δέ ἐστιν ἡ παρθένος, ἡ ὑγροφυὴς καὶ τρυφερά, ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται. ἢ ἡ καθαρά, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἁπαλὸς καὶ τρυφερὸς παῖς. Ἐφ' αἱμασιαῖσι] παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48 ΗΜ. Ἥμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν εἷμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑμένος ἥμενος. ΑΜΦ. Ὅμοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτόν, ἡ μὲν ἀνὰ τοὺς ὄρχους, ἤγουν τὰς συστοιχίας τῆς ἀμπέλου στρέφεται, βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν· ἡ δὲ ἐπὶ τῇ πήρᾳ, ἤγουν, κατὰ τὸ πήρας, τὸ τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησί, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκράτιστον· ἤγουν οὐδενὸς ἐγκρατής. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατοῦ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ δὲ πρίν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε· ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριστικοῦ· οἷον, πρὶν ποιήσαι τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος· μετὰ ὁριστικοῦ δέ, ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό. ΑΝ'. Ὄρχος, ὀρχάτου διαφέρει. Ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὀρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Α μὲν ἀν' ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου· ἤγουν, τοὺς κλάδους. ΦΟΙ. Ὁρμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· ἤτοι καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὀτῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50 ΤΕΥ. Κατασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῷον.

51 ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς

Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰπολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν, ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγα τ' ἔδωκα

οἶμαι φησί, τὴν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μέθην. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκρατίσειν, ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. ΚΑΘ. Τὸ καθίξῃ, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52 ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπός, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα. ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δὲ φησὶ καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ᾤηθη, τὴν ἀνθέρα τοῦ στάχυος. ΑΥ. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων. ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοί, καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ καίζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλός· τὸ θηλυκόν, καλή. ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγένετο καλός· διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθόν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53 ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδῶν. σχοῖνος δέ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βροῦλλον. ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ, οὔτε ἐπὶ πήρης. τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, καὶ τὸ τοσσῆνον, τοῦτο γὰρ τό, τοσοῦτον, καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55 ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκαρπος, καὶ εὔτονος.

56 ΑΙΠ. Ἤγουν θαῦμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικόν, τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους. ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικόν, ἀπατηλόν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν· καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δηλοῦται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Ἄλλως. πάντῃ δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, περιτέταται ἁπαλὸς ἄκανθος· εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θεάω θεῶ, θεήσω, θέημα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Ἀντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυνάμενον. καὶ Ὅμηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὂν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σου τὴν ψυχήν. καὶ δι' ὑπερβολὴν κάλλους, ἐραστὸν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἄν, τουτέστι σείσαι, ἐκπλῆξαι σε κατὰ τὴν ψυχήν.

57 ΤΟΥ. Ἕνεκα μὲν τούτου ἐγώ,

αἶγα

Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
Οὐδέ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴ κέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω· πόταγ' ὦγαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔ τί πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.

τε ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμεῖ, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος. καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὤνια τὰ πωλούμενα. ὦνος δέ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. ΠΟΡ. Η ὄνομα κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμεῖ ἴσως διαπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δέ τινες καὶ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Καλύδναι ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσιν. Ὅμηρος· Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ῥοέντα με, σωίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ τοῦ πυρὸς, βραχύ.

59 ΟΥ. Ἤγουν, οὔπω δὲ, οὐδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60 ΤΩ κέν τυ μάλα.] Γράφεται καὶ, τῷ κέν τοι. δι' οὗ καί σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδοὺς δηλονότι.

61 ΑΙΚ. Ἐάν γε σὺ ὦ φίλος· ἢ σὺ ὦ φίλε ᾄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμοί. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ ἀρέσκω, οὕτως· ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δὲ τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι.

62 ΚΟΥ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σεαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν πρόσελθε, ἧξον. γράφεται καὶ, κοὔ τι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ᾅδην τὸν ἐκλελάθοντα. ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω.

64 ΑΡΧ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τοῦτο δὲ λέγεται, προᾶσμα, καὶ ἐπιμελῴδημα, καὶ ἐπῳδή. τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Πανὸς υἱὸν φησὶ Βουκολίωνα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Ἄλλως. Ἄρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε ὦ Μοῦσαι, ἤγουν προηγεῖσθε· τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65 ΘΥΡ. Δεικτικῶς. ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ

Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα νύμ-
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα; ἢ κατὰ Πίνδω; (φαις
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω.
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ·
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὥς φησιν Ἄλκιμος. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρῖναι Ἥφαιστον καὶ Δήμητραν περὶ τῆς χώρας ἐρισάντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω ἑνὸς τῶν Κυκλώπων παῖδας γενέσθαι, Σικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος, καὶ κατὰ τὴν Αἴτνην νεμομένου. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τῆς Ξενέας τοὔνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66 ΠΑΠ. Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λοίσθια ἔπνεεν. ὅτι γοῦν Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰτιᾶσθαι ὅτι οὐδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67 ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας· τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν καὶ τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης, καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὅ ἐστι περικαλλὲς, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διῃρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περραιβίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε.

68 ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69 ΑΚΙ. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νοῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανευούσης αὐτὸν αἰτιασάμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ἄκις δὲ, παρὰ τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησὶν, ὅτι Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας ἐστίν. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦσθε] ποῦ ποτε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ; ἔστι ποταμὸς οὗτος Θετταλίας· ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ οὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀνάπου· τῆς Σικελίας οὗτος ποταμός· οὐ δὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἄκιδος· ποταμὸς καὶ οὗτος Σικελίας· ἤγουν, οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾠκεῖτε τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπούσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε.

17 ΤΗΝ. Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι ἐθρηνήσαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες

Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος· εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ καταστρύχει; τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον·
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

ἐγηρύσαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θώων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γοῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72 ΤΗΝ. Γράφεται καί, χ' οὐκ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ αν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ καὶ εἰ ἐγίνετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73 ΑΡΧ. Ὅρα τὴν ᾠδήν. ἀντῳδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ἤ τις γίνεται οὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75 ΔΑΜ. Δαμάλαι μέν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλαί οἱ πὰρ ποσσί.] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ. πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλαί. ἀπὸ κοινοῦ ὠδύραντο· ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μὴ δὲ ὀχηθεῖσαι. αἱ πόρτιες δέ, καὶ ἔτι ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων μόσχοι τὰ νεογνά, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δέ, ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δέ, καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα, αἱ δαμάλαι.

77 ΗΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πράτιστος· ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς· οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται· οἷον, βέλτιστος, βέντιστος, φίλτατος, φίντατος, οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

81 ΗΝΘ. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐρώμενος τοῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης.

82 ΚΗΦ. Καὶ ἔφη· εἰ γὰρ τὸ πάθος ἔκλειψις, καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ. Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83 ΠΟΣ. Μανιωδῶς φέρεται καθόλου τὰ

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζατεῦσ'. ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡιπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχῃ τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84 ΑΡΧ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενος φησίν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συστέλλουσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς, λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85 ΖΑΤ. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντη δὲ πλανᾶται ζητεῦσά σε. ἐρωτευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τοῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δέ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρώθη. Ἄλλως. Ζατεῦσα] ἐρωτεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπροσμήχανον. ζητοῦσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτο φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους· εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε καταστρύχει; ἤγουν, δαπανᾷ, φθείρει; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσοῦτον ἐρᾶσαι, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷς. ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἑρμῆν δηλονότι ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη· ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγουν, ἄθλιε· τί σὺ τήκῃ; ἤγουν, διαρρέῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητεῦσά σε δηλονότι. παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει, δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν συν- τοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. ΒΟΥ. Βουκόλος ὢν φησὶν, οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾷς· παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι καταφερέστεραι εἰσὶν αἱ αἶγες, δελεάζουσι τοὺς αἰπόλους. Ἄλλως. Παροιμία τοῦτο, ἐπὶ τῶν ἡσύχων μὲν πρότερον καὶ ἡμέρων, ὕστερον δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες, ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παροῦσιν καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν, καὶ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87 Ω ΠΟ. Ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένου τοῦ ι. οἷον, ὁ αἰπόλος, ὠἰπόλος· οἱ αἰπόλοι, ὠἰπόλοι. Ἄλλως. Βώτας μὲν] ὁ νοῦς. βουκόλος μὲν ἐλέγου, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δὲ τοιοῦτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγε, οὐκ ἀξίως τῆς σεαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας, καὶ τὰ συμπίπτοντα δυσχερῆ φέρειν. νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγου μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ἐπιρρηματικῶς, βατεῦνται, ἤγουν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤγουν διαφθείρεται, φθείρεται, ὅτι οὐ

τράγος

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος· ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κἦπε, Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν·
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

τρόπος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὰν ὁρᾷς τὰς παρθένους ὅπως γελῶσι, τήκῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92 ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ οὕς τινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίηπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο διχῶς. ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν τὸ αι, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν· ἐὰν δὲ συστείλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς· ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Πρὸς τούτους, ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πρίηπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀπεκρίνου ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἤνυε, ἤγουν ἐσπούδαζε τὸ τῆς μοίρας, ἤγουν, ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95 ΗΝΘ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη. βοῦτα ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθης· ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λεληθυῖα φησὶν ἡ Κύπρις. Εὔπολις, οἷον λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα. Ἄλλως. Τὸ ἁδεῖα, καὶ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι ἁ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βούλεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένη ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως. Ἦλθέ γε μὴν, καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. λάθρα μὲν γελῶσα. βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι. καὶ εἶπε· σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχου, ἐγκαυχῶ, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐνεργητικοῦ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐπλέχθης.

97 Ἄλλως. ΛΥΓ. Καταδήσαι, τουτέστι, περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἐγκαυχῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλορρημονήσας εἰς

Ταῖσδ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κεἰν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

εἰς τὴν θεὸν, ταύτην ὑπέχετε τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν. ἢ λυγξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις· παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ὅμηρος· Δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσαι. ἁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν· λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγξεῖν, κάμψειν, δεσμεύσειν. λυγίσαι, καὶ Δωρικῶς λυγξαι, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλορρημονήσας, ταύτην ἔπαθε τὴν ποινήν.

100 ΤΑΝ. Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ὦ ἐναντίον τὸ κοῦφον· ἀφ' οὗ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101 ΚΥΠ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μῖξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δέδυκε ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλέλοιπε, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιπαῖξαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἐστι καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τίνε, ἄμμιν.

105 ΟΥ. Τὸ οὗ δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ κατῴχωκε, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον· ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης, τὴν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην κατῴχωκε λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, καὶ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει. ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν· ἣ μὲν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ κατῴχωκε· ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη, τῆς Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδη, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι· ἀφ' ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφιστάμενος, δύναται πόῤῥω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

106 ΤΗΝ. Ὥστε σκέπειν τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπειν σε συνερχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴ βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. κύπειρον δέ τινες λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΥ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος, βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς περὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς ὁδίτας.

107 ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορούσας τῆς ἀκρασίας εὑρήσεις τὰς μελίσσας, ἃ

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἆλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,

πρὸς ἡμᾶς ἥκεις, διὰ τοῦ βόμβου τοὺς ὀδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμηνὴ δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος. Ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς· ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἴδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχυνθεῖσα ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἴδῃ.

109 ΩΡΑ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερός. ὅθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος· Ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ἡσίοδος· Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νοῦς· Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωοὺς τοξεύει· τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει. καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τἆλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. τοῦ δὲ πτῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰς εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θῶας, τρώας· ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι διὰ τοῦ ας προφέρουσιν.

Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα, ἤ τις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας· ἐλάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γεννῶσα τὸν Ἄδωνιν, ἐφανερώθη· ἐφ' οἷς αἰδουμένη, ἢ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112 ΑΥΘ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὥς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὖθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ σὺ μάρναι, καὶ μάχου μοι.

115 Ω ΛΥ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατατέτηκτοι.

116 ΧΑΙ. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγόρευσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος

ὑμῖν

Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον

ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι· οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς καὶ δρυμὼν λέγεται.

117 ΑΡΕ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἥ φασι διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος παρεστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτός φησιν, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως. Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118 ΠΟΤ. Οἵ τινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθείας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου, χῶσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κέφαλοι διαδείκνυνται κατοικοῦντες. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς, διὰ τοῦ δ γράφει Δύμβρις. ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος. ὕμμιν ἀποδιδόμενον. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι ἀναστραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ τὰ ἄλση, ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, διὰ μέσου.

123 Ω ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις· εἰ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστι τοιοῦτος· ὦ τὸ πᾶν σὺ ὦ Πάν· ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος, ἢ Νηρηΐδος. ἔνιοι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚ. Ὑπὸ τοῦ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. ἥν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἠστερίσθαι.

124 ΜΑΙ. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ. ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τοῦ Ἰάσονος

Τὴν Σικελάν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·

παρέχετο δόρυ ξένιον·

Δεξιτερῇ δ' ἔλεν ἔγχος ἑκηβόλον ὄβρ' Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτε οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125 ΕΛΙ. Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιρρέειν τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν· ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὀρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτου τάφου κεφαλή. καὶ Ὅμηρος· Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· εἰς ὃν φασι τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126 ΑΓΑ. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γενόμενα. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Ὦ Πὰν Πάν. εἴτε εἶς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ ἤγουν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελήν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν. τῆς Ἑλίκης δὲ τὸ Ῥίον καταλίπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιρρίῳ τετραμμένον.

127 ΛΗΓ. Ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίρρημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ἄγετε.

128 ΕΝΘ. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτήν, ἤγουν περιειλημμένην, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. οὕτως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην. εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρόν, ὡς ἀκριβῶς πηγνύμενον, καὶ μελίπνουν, τὴν ὀδωδυῖαν διὰ τὸν κηρόν. Ἄλλως· τὸ ἑξῆς, Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἱλιγμένην ἐν τῷ συρίζειν.

132 ΒΑΤ. Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133 ΑΡΚ. Ἀρκεύθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους. τὸ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀνθῆσαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τουτέστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος, κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομάω κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω. καὶ τὸ ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134 ΚΑΙ

Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν, τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

134 ΟΧΝ. Ἤγουν ἄπια ἐνέγκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκέτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. Ὄχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς οὔσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δένδρεσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Ἀπία.

136 ΣΚΩ. Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε. Οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ. οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἷον, σκιῶπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. Ἄλλως. καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ· καὶ τοὺς μολοσσοὺς τῶν κυνῶν, ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας.

138 ΑΠΕ. Ἡ ἀνεπαύσατο. εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὅμηρος· Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

139 ΛΙΝ. Ἐπεπληρώκει τὸ χρεών. καὶ Ὅμηρος· Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἔριον συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὗται δὲ αἱ μοῖραι, ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140 ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141 ΦΙΛ. Καθὸ πρῶτος εὑρετὴς βουκολικῶν. φίλον ἄνδρα· ἐπεὶ ταῖς μούσαις οἰκείως διέκειτο. Ἄλλως. ὁ νοῦς. καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγουν ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τά γε μὴν λίνα, τουτέστι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπεν, ἐπαύσατο· καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥοῦν, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τουτέστιν ἡ συστροφὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν θεοφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς μιν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ᾽· ἐγὼ δ᾽ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο,
Πλῆρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ᾽ Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνί δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ᾽ ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ᾽ ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

143 ΣΚΥ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς Μούσαις. εἶτα ἀποτείνει πρὸς τὰς Μούσας καὶ φησίν· ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάριν ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἐπιὸν, ᾄσω ἡδύτερον.

146 ΠΛΗ. Ἀντωνυμία τὸ τοι. εἴθε γένοιτο τὸ καλόν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147 Πλῆρές τοι χαδόνων. Γράφεται καὶ πλῆρες δέ. χαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ, τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους. οἵτινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑΙΓ. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗ. Ἤγουν μέλιτος κηρίων. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ τοι. καὶ ἀπ᾽ Αἰγίλου εἴθε τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148 ΦΕΡ. Ἤγουν βέλτιον τέττιγος.

149 ΑΡΕ. Ἤγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θεάσαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150 ΚΡΑ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἔαρος ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Δοκασεῖς· ἤγουν δόξεις· νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν, οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

151 ΙΘΙ. Ἤγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἢ ἡ πρὸς τὸ γονιμεῖν διάπυρος, καὶ θερμή, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γονιμῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ κιναίθα γράψεις, κιναίθα ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα αἴξ· ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως, Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσοῦ καὶ τοῦ αἴθω, ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΥ Δ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συννόμου δηλονότι στερούμεναι.

152 ΜΗ. Τὸ οὐ, ἀπὸ κοινοῦ. ἤγουν, οὐ μὴ ἐπιβῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν· ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔρωτος συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τοῦ Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ Εἰδύλλιον β΄.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι. πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ. προσλογίζει δὲ Σιμαίθα.

2 ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην: κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως. ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ· Ὅς ποτε ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηίδα μαζῶον ἀπηύρα. ΟΙ. Προβάτου ἄνθει, ἀντὶ τοῦ ἐρίῳ. ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην, τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβάτου, τῷ φοινικῷ· ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην.

3 Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνθεῦντα] ἵνα τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με, καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα, ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων. τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν, ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἵνα καταθύσομαι. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ· ἵνα εἴδομεν ἄμφω. βαρυνθεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχων τὸ υ. τὰ γὰρ ἀπὸ

τοῦ

Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤιχετ' ἔχων ὅτ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅτ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψωμαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ Σελάνα
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι

τὰ εἰς νω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷον, κρίνω, κρινῶ· ὀξύνω, ὀξυνῶ· πλατύνω, πλατυνῶ.

6 ΑΡΡ. Ἔκρουσεν. ἀράσσω, διὰ ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8 ΠΑΛ. Παλαίστρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10 ΣΕΛ. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθενίων ὅτι τῶν ἐρώντων οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι συνήθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν προσλαλοῦσαν ἐν τῷ καλυπτομένῳ Ἱππολύτῳ. κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοι φασίν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐστιν ἡ νύξ· δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος, ὦ νύξ· σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης. ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικήν τινα νενόσηκε· παρὸ καὶ τοῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημένοις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεὸς, καὶ τοῦδε πόθος τοιοῦτο.

11 ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12 ΕΚΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Ἥραν μιχθεῖσαν Διῒ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξηθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αὐτὴ ἦν χριομένη, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην τὴν Ἥραν καὶ ἐφυβρίσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τὴν δὲ καταφυγεῖν τὰ μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία, τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθᾶραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ φύλαξ, καὶ δᾳδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι· Τί δὲ κυνίδιον λεπτὸν λακωνικὸν [illegible] τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους. Ἄλλως. Σκύλακας τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ· ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. Τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ

Περσε-

Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Περσεφόνη· τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεάς, καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13 ΗΡ. Ἠρία οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνηρεῖσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἥ ἐστιν ἱερά.

14 ΔΑΣ. Ἡ ἣ οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν· ἢ τὸ δα ἐπιτατικόν, πολυπέλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική· ἢ ἔγκειται ἡ δαΐς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δᾳσί, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία] ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι δέ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε· τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15 ΜΗ. Ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληναίῳ ὄρει ὅρμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἐκόπτον τὰ φάρμακα.

16 ΠΕΡ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἴδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17 ΙΥΓ. Ἴυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων, ἢ κιναιδος· ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ἴυγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ἠχοῦς θυγατέρα. φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνίθιον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἄλλως. Ἴυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἣν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴυγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινὶ ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18 ΑΛΦ. Ὡς τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴν ἔχων, καὶ μέσην, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19 ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκπεποτισμένον.

Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω. χ' ὡς αὕτα λακεῖ, μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

πεπισμένον· οὕτως βδελυρὰ, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι;

23 ΑΝΙ. Ἠνίασεν, ἐλύπησε. καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καίω· καὶ ὡς λακήσασα μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τηκοίτο.

26 ΑΜΑ. Ἄμαθον ποιήσαι, ἀφανίσαι, ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28 ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως εἴθε διαρρέοιτο εὐθὺς καὶ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρος φησί· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται εὐθὺς γινομένῳ. παρελθόντων δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30 Χ' ΩΣ. Καὶ καθὸ στρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδίτης, οὕτως ἐκεῖνος στρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις.

33 ΘΥΣ. Θυσῶ, πυρὶ καύσω. ἣν δὲ περὶ τούτου Ἑκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεῖναι τινὰ κοινωνίαν τῆς θεᾶς.

34 ΚΙΝ. τὸν ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα, καὶ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνει, καὶ εἴ τι περ στερεμνὸν ἔχει τοῦ σώματος. Ἄλλως. καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς

Θέσσαλαι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ

σφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μεταλάττεσθαι δυνάμενος· καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μεταλλάξαις· καὶ εἴ τι περὶ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μεταλλάττεσθαι. Ἄρτεμις δέ, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35 ΘΕΣ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφηνυίας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36 ΤΡΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐρρίφθαι· τοῦ δὲ Φέρητος βουκόλων ἀναλαβομένων καὶ ἀναλαμβανομένων ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι· ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὡς φησὶν Αἰσχύλος Δέσποιν' Ἑκάτη, τῶν βασιλείων προδρόμος μελάθρων. ΧΑ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπῇδον, ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης· καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὡς φησὶ καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει, κροῦε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα.

40 ΤΑΛ. Ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικός, ἐποίησεν εἶναι αἰσχρὰν καὶ ἄσεμνον. τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ ἑτέρου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγου, ἦμεν.

45 ΘΑΣ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος,

Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὡ'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

σόμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι· ἥτε περὶ τὴν Κρήτην, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνη συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χερρόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48 ΙΠΠ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, οὔ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πώλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό, διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατιδίας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέν τοι προσίησιν, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν· Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ εἴκασιν. ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς· Φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν ἱππομανές. ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχεῖαι ἵπποι, τοῦτο ὥσπερ ἑρμηνευτικὴν ἐπάγει τοῦ ἱππομανές. οὐ δείκνυσι δὲ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ, καὶ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ὀσφρώμενον.

50 ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι μαινόμενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἴκημα εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες, ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53 ΤΟΥ. Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἄκρου τῆς ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ δραστηρίῳ. ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω

μέρους

Αἲ αἲ ἔρως ἀνιηρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θεστυλὶ, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον· ἆς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ

μέρους τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κρασπέδον λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου.

55 ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγεινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς με, ἤγουν κατασχών με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56 ΒΔΕ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίμναις γίγνονται καὶ ἐν ποταμοῖς, προσπεφυμέναι δὲ, τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. εἴρηται δὲ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. Νίκανδρος· Καὶ συνιδδέλλμαι ἐὸν γλάγος.

58 ΣΑΥ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαύραν. διαλγοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη, τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὕτη δυσχερὴς, ἥ τις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα, καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59 ΘΡΟ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα· Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος, Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

60 ΦΛΙ. Γράφεται καὶ φιλίας, τουτέστι πρὸς φιλίαν.

61 ΔΕΔ. Ἤγουν, ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμὴς εἰμὶ, τουτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ, οὐδεμίαν φροντίδα ποιεῖταί μου.

62 ΕΠΙ. Ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα.

65 ΑΓΑ. Ἤγουν, προεξένησεν.

66 ΗΝΘ. Ἄρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ οὕτως· ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεᾷ. εἰώθασι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα, Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκανηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι, αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεᾷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιπὸν φθείρεσθαι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν,

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. τᾶ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρεῖτις
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,

ἀξιοῦσα συγγνώμης, ὅτι διεχθρεύθητε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἦλθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο] ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τοῦ Εὐβούλου ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ κανηφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος· ἤγουν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67 ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Ἀναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα θηρία συνεπέμπετο. περισταδὸν ἤγουν, κατὰ κυκλικὴν στάσιν, κύκλωθεν. ἐξαρχεφημένα δὲ ταῦτα ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα, ἐπόμπευε.

70 ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τοῦ Θευχαρίλου ἡ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἡ μακαρῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71 ΑΓΧ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον ναίουσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τουτέστιν, ὅρκους μοι ἐπέθηκε, περὶ θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἱκέτευσεν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

73 ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυστυχὴς, ἠκολούθουν. οἶτος γὰρ οὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπείσθη προσελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74 ΞΥΣ. Ξυστὶς, γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν (ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται). εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν χροῦν ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα.

76 ΕΥ. Ἤγουν, οὖσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἐοῦσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους· τούτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσου, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ στῆθος τῆς σελήνης δηλονότι, ἢ τὸ φῶς.

80 ΩΣ.

Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὼς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον,
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε,
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα,
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,

80 ΓΥΜ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τοὺς γενναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.

83 ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς οὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν ἔχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα. τοῦτο γὰρ ὁμοῦ, τὸ πάλιν ἀπῆνθον ἔγνων.

85 ΑΛΛ. Ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς, ἐδαπάνησεν ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ἐξάλλαξεν' ἵν' ᾖ ἐξήλασε. Ἄλλως. Ἀλλάπαξαι παρ' Ἀττικοῖς τὸ κενώματι. καὶ λάπαθος βοτάνη τις κενωτική.

86 ΚΕΙ. Καὶ ἔκειμαι. ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο κατὰ πολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88 ΠΟΛ. Χλωρὸς, ἢ ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δὲ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὰ θάψινα πρὸς τὰ ἐπώπια. βάπτεται δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

90 ΟΣ. Ὀστᾶ ἀκμὴν εἰσὶν ὑπόλοιπα καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἢ τις ἐπαοιδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι. ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπαυσις, οὐδὲ ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ἰέναι.

94 Χ' Ω. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος

Εἰ δ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἤπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον·
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἶσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὑτωσὶ εἰποῦσα· εἶα ἄγε ὦ Θέστυλί μοι ἐπινόησον, τινὰ μηχανὴν ἐξεύρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99 ΦΡΑ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην· ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ἐνδυμίωνος.

100 ΚΗΠ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα εἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μονώχτος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιρρημάτων πολλάκις λαμβάνεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· καὶ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102 ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτῇ δηλονότι τῇ δούλῃ. ΑΔ. Αὐτὴ δὲ ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103 ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασα ἐψυχράνθην.

107 ΙΔΡ. Κατέσταζε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔρρει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥοῦς. ὀνοματοποιεῖται δέ.

108 ΦΩΝ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνύζονται τὰ τέκνα φωνοῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι, ἐπὶ

τῶν

Κνυζῶνται φωνεῦσα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὰν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον,
Ἦ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας ὅσσον ἐγώ θην
Πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κήγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,

τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινί, φωνὴν τινὰ ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110 ΑΛΛ. Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δέ ἐστι κορικόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐξηρτημένος ἐστὶ γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.

112 ΚΑΙ. Καὶ ἐσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἄστοργος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ στρωμνῇ καὶ καθεζόμενος ἔφη.

114 ΗΡΑ. Οὕτως ὦ Σιμαίθα τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπου με παρεῖναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα.

118 ΗΝ. Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ νὴ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ἄν, ἢ μετὰ δύο ἄλλους, ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτὸς, ἤγουν κατὰ τὴν παροῦσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθ' ὑπὸ Ἀφροδίτης δεδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῦσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121 ΚΡΑ. Ὀλυμπιόνικος φησὶ τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, ἀ-

Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὗδόν τ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο

ρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημμένον περιζώσταις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐλήλυθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενέγκοντος. ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρή, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος. ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124 ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐκδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔτροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι. ἀνεπαυόμην ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου στόμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον ἤγουν, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

133 ΕΡΩ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει, κατὰ πολὺ καυστικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου. ἤγουν, τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ.

136 ΠΑΡ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ

δωματίου

Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὤς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·

δωματίου ἐφόβησεν· ἀντὶ τοῦ φυγεῖν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην, καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138 ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πεισθῆναι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς· καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετ' ἡδονῆς.

142 Χ'ΩΣ. Καὶ ὡς ἄν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἤγουν τὰ τῆς μίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι ἤλθομεν ἀμφότεροι· καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον δέ, διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα, καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147 ΣΑΜ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον οἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν· ἤγουν, τὴν λαμπρὰν, τὴν τερπνήν, τουτέστι, κατὰ τὸν ὄρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ· ἤγουν, ἔρωτι τινὸς κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὲς, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος· Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῷος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Κἠπέ μοι ἄλλα τε πολλά, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρός,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδὲ ποκ' εἶδον.
Ἦρ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν ἀΐδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως

152 ΕΣ. Ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153 ΦΑΤ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτὸν τοῦ ἐρωμένου δηλονότι, ἤγουν χαίρειν αὐτῷ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. οὕτως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις.

156 ΟΛΠ. Ὄλπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἔστιν ὀπλήσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

158 ΗΡ'. Ἠθικῶς ἐπαπορούσα φησί. ἆρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159 ΦΙΛ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας τὴν τοῦ ᾅδου κρούσει πύλην· τουτέστιν ἀποθανεῖται.

161 ΤΟΙ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα, πρὸς τὴν σελήνην τοῦτο λέγει, παρὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσυρίου τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ, ἔθνος Περσικὸν ἀκρατὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τούτων τῶν περάτων, Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163 ΑΛΛ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίρουσα, πρὸς Ὠκεανὸν

Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σεληναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν· Χαῖρε σελήνη λαμπρά· χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο. τὸ ἑξῆς χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλου, ἤγουν, τῆς ἡσύχου κατὰ τὴν ἄντυγα, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἕκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, εὔκηλος· ὃ χωρὶς μὲν τοῦ υ, δασύνεται· ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται.

166 ΝΥΚ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νὺξ Εὐριπίδης· Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἱππεύμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ, ὅτι ἐπιγινομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος· ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστής, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ Αἰπόλον ὄντα, δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν ἐκ τοῦ, Ἦρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδαν αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ΄.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλημένε, βόσκε τὰς αἶγας,

ΚΩΜ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προσλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινά, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγροίκου ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2 ΤΙΤ. Τοὺς ἀρνοὺς, τιτύρους λέγουσι, νῦν δὲ ὄνομά ἐστιν αἰπόλου, κατ' ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν ὅτι Σειληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς σατύρους· ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης· ἄλλοι δὲ τοὺς προπόλους τῶν θεῶν· τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὰν ἔχων οὐράν. ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3 ΠΕΦ. Ἤγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ καλῶν, ἢ διὰ τὸ καλόν. ἤγουν, διὰ τὸ καλὸς εἶναι. ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλημένε. ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν,

ἄξιε

Καὶ ποτὶ τὰν κεράταν ἄγε Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν

ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

4 ΚΑΙ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν. Ὅμηρος· πίομεν ἐκ βοτανῶν. ΚΑΙ. Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, οὐ ἡμιτομίαν. καὶ Ὅμηρος, Πεντήκοντα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5 ΚΝΑ. Τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα. ἔκφυγε ἵνα μή σε κερατίσῃ. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον· ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. μή τυ κορύψῃ· μή σε κερατίσῃ· τὸ γὰρ κερατίζειν κορύπτειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κεράτων, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων καὶ ῥηγνυμένων. τὸ δὲ κορύψῃ, οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ, ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

7 ΕΡΩ. Τὸν ἐραστὴν, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὥς τινες κύριον. παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὀξύλου, καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένη ἴτυλον· οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος.

8 ΣΙΜ. Τινὲς διὰ τοῦ σιμοῦ, τὸν Θεόκριτον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδαν ὠνόμασε, πλὴν οὐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος· οὐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου πατρωνυμικόν.

10 ΗΝΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰδού. δασύνεται δὲ, καὶ ὀξύνεται τὸ ἠνὶ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου. ἐκεῖνος γὰρ τῆν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11 ΕΚΕ. Ἐκέλευσας τὴν, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἢ κέλευ λέγεται τὸ προστακτικὸν ὁ παρατατικὸς ἐκελόμην ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ, τρέπουσιν. Ἄλλως. Ἦρά γέ τοι] ἦ ῥά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἤγουν συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα καὶ προγένειος; ἤγουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτὴν, ὡς παρθένον, καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ὦ μ' ἐκέλευ] ἤγουν· ἐφ' οὗ τόπου ἐκέλευσας. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάττω. ἀφ' οὗ, τὸ ἐκέλου, καὶ ἐκέλευ.

12 ΘΑΣ. θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὅμηρος. Ὁ στόμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13 ΜΕΛ.

Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα· τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,

13 ΜΕΛ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, ἐστάλθη. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἱζάνει. μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Ἄλλως. Ἱστορία· Ῥοῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων, ἰδὼν διφυές τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνστηρίξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν· ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ᾐτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἔρωτας; πτέρις δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοκαμήλου, ἀφ᾽ ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγίνοντο τῶν ἀγροίκων, διὰ τὴν μαλακότητα, καὶ διὰ τὸ ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ βλῆχρον.

15 ΛΕΑ. Οὐκ ἀφ᾽ ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον φησὶν Ὅμηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. Οὕτως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ δροσήρειον, διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὀρεινὸς καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17 ΚΑΤ. Σμύχω τὸ καίω υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, ἐξ οὗ καὶ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18 ΠΟΘ. Ἤγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέστιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘ. Ἤγουν, σκληρὰ καὶ ἄθικτος, ἢ μονονουχὶ τοὺς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνος λέγουσιν. ἢ λευκὴ ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμάρινον. ἐὰν δὲ γράφηται λίπος διὰ τοῦ π, ἔσται οὕτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τοὺς ἔρωτας. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά· ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν. ὡς Ὅμηρος· λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ διόλου. τουτέστι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21 ΤΙΛ. Τὸ ἑξῆς. ἤτοι κατατίλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, δύο-

Τόν τοι ἐγὼ Ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, ἐς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μα ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,

πλείαν καὶ ἀφθονίαν αὐτιτλόμενοι τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ποιήσεις με αὐτίκα τίλαι εἰς λεπτὰ, ἤγουν διασπαράξαι, καὶ τεμεῖν τὸν στέφανον, ὃν χάριν σοῦ ὦ Ἀμαρυλλὶ φίλη φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ· ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ εὐώδεσι σελίνοις.

24 ΔΥΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακείμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν διασώζουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοοι γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σῶς. καὶ Ὅμηρος· Ὄππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

25 ΒΑΙΤ. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν φησὶν ἀποῤῥίψας, καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλοῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς, σκοπιάζεται, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἔλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος χέσιν· ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον· ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολούμενοι.

27 ΚΗΚ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω φησὶν, ὅμως εὐφρανθήσῃ ὅτι ἔῤῥιψα ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὃ σε τέρπει γεγόνηται.

28 ΕΓΝ. Ὁ νοῦς· πρὸ ὀλίγου, ὅτι σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον δι' οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29 ΟΥΔ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐ δὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν· τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀποτελεῖ, ἐδόκουν αὐτοῖς σημεῖον, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀποτελεῖ, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ, πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὂν, τὸ δηλοῦν τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίον τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρίκλωνον· τοὺς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ. λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἑλικοειδῆ, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, οὗ ἐπιχριομένου, ὁ χρὼς ἐξαιματίζεται, καὶ

Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδῃ, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐστί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,

τύπους τινὰς λαμβάνει· οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας, τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ πήχεως, ἐπιπτερῶντο τοῦ ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τῶν ὤμων τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρούουσι· καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· τοῦ χρώματος δ' ἐμπρησθέντος, ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν, προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον.

30 ΠΑΧ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος· καί φησι περὶ τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ αὔτως ἔτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῖς ἁπαλοῖς δακτύλοις.

31 ΑΓΡ. Ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον, οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν ἔτι φασίν· ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣ. Ἤγουν ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32 ΠΟΙ. Ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. πη. ἂν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν· ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡ. Ἢ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35 ΕΡΙ. Ἤγουν, μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

36 ΕΝΔ. Ἀπονοῇ, καὶ ἐμβλακεύῃ, σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

37 ΑΛΛ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαι τινὰ τῶν οἰκείων ἢ ἄλλων. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἅλλεται καὶ πηδᾷ, ἆρά γε θεάσομαι αὐτήν.

38 ΑΣΕ. Ἐκκλίνας, τρέψας ὧδε πρὸς τὴν πίτυν, ᾀσεῦμαι, Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι· τὸ κοινῶς, τερετίσω. ΠΟΤ. Καί με ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ' ἄνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40 ΙΠΠ. Ἱστορία. ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεὶς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἢ γὰρ ἔδει

τὸν

Μᾶλ' ἐπὶ χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἅνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα!
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν, ἢ προλαμβανόμενον δρόμῳ λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ ἐκ τοῦ Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἁ δ' Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάνται εἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη τοξότις ἦν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα, προετίθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν· καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικῆσαι, ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ παραγινόμενος τῷ δρόμῳ, ἔρριπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοὔπισω. ἡ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐγένετο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε.

42 ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. Ὡς ἐς βαθὺν ἔρωτα αὐτῶν, δηλονότι τῶν μήλων, ἅλλετ', ἀντὶ τοῦ ἥλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. βαθὺν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43 ΜΕΛ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτὴν τινὶ γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συνταξαμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἤρα αὐτῆς σφοδρῶς. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δώματος ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν· ἐφ' ᾧ καταπλαγεὶς ὁ Ἴφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ· ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντι ποτὲ τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν παρειστήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν· καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45 ΑΛΦ. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεύς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ οὗ Πηρώ· ἐξ ἧς Ἀλφεσίβοια. Ἄλλως. Τὰν ἀγέλαν

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων, ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν, τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀείδω,

χ' ὠ μάντις] Ὁ νοῦς. καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν ἀπὸ τοῦ Ὄθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ ὁ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος, οὗ ἦσαν αἱ βόες. ἡ δὲ Πηρὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46 ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ οὕτως ἐπιπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν, χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτῆς τίθησιν.

48 ΦΘΙ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν, τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς μαστοῦ χωρίζει, ἀλλ' ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ περιστερνίζεσθαι. λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος· καὶ ἐκ τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49 ΑΤΡ. Ἄτροπον, ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία. φασὶ γὰρ ὡς τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη· καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκυνήγος ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας δὲ ὕπνωττεν. Ἄλλως. Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη, ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκυνήγος δὲ ὢν, ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς σελήνης, ἐξῄει πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευε· διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζει φησί. διὰ τί, ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ἥρας. ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατον. τὸ δὲ ἄντρον ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50 ΙΑΣ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλούτωνα.

51 ΒΕΒ. Τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος, καὶ Δημήτερος.

52 ΤΙΝ. Σοὶ δὲ οὐ φροντίς ἐστι τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ

μέλει

Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι,
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

μέλει μοι τόδε ποιητικῶς. ἀφ' οὗ σημαινομένου, καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις· Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλει, ὅσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου σημαινομένου, οὔτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, οὔτε δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λέπεται, ἔχει τρίτον πρόσωπον, τὸ δεῖ.

52 ΒΡΟ. Βρόχθος λέγεται, τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἔχον ἀποτελοῦν ἦχον, ὅπως τοῦτό σοι γλυκύ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι γένηται, τουτέστι τοῦ φάρυγγος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν, αἰπόλος· Κορύδων δὲ, βουκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὅν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου. καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ δὲ πράγματα διάκειται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

ΝΟΜΕΙΣ.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ·

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ· ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία· κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΕΙΠΕ. Ἦ που ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγεις; τινὲς γὰρ ψὲ οἱ Δωριεῖς, ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τοὺς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4 ΑΛΛ. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. οὗτος δὲ τυχὸν ἂν εἴη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς φησὶ δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος, ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5 ΑΥΤ. Ὁ δὲ βουκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη.

6 ΑΛΦ. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν. παραρρεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Ἀλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικη-

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἠμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

κὼς Ὀλύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα φησὶν, ὃν καὶ Ἀρισποτέλης πολυφάγον φησί· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων ἢ κυνῶν. ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὑρών τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βάλλοντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7 ΠΟΚ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται). ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. Ἄλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρίσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἥκιστα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρῶνται). οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐλαιὸν, ὡς ἀραιόν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γινόμενος δίδοται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὥς φησιν Ἀρισποτέλης.

8 ΒΙΗ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχὺν, ἐκ παραλλήλου ἐρίσδειν καὶ ἰσοῦσθαι. Ἄλλως. βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9 ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Ἄλλως· τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἠμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10 ΣΚΑ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Ἄλλως· Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναρρωννύντες. ΜΑΛ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ἐκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων, ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος· Ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ τουτόθε ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11 ΠΕΙ. Διεγεῖραι ἂν ὁ Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾶν, ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμιμῇ ἂν ὁ Μίλων, ὅπου

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὰν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρῴκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν, ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυρρίχος. Εἴθε λάχοιεν

καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12 ΔΑΜ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

14 ΟΥΚ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15 ΠΟΡ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρῳ, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἱστῶσας.

16 ΠΡΩ. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ περὶ πίμπτεσθαι. καὶ Καλλίμαχος· Ὥσπερ ἐκεῖναι πρῶκες ἔαρζε πισοῦσαι, περίκιον ἐκδυκέως ἄδαρ ἴδων.

17 ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣ. Αἴσαρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

18 ΚΩΜ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος· Ὁ δὲ μετ' ἀδήμου τρέχων κώμυθον τὴν λοιπὴν ἔχει τοῦ στεφάνου. ἡ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν· κώμυς, κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19 ΣΚΑ. Σκαίρειν κυρίως, τὸ σκιρτᾶν, ἀφ' οὗ καὶ σκαῖρος. νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι. ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ Ἀράτῳ. ΛΑΤ. Ὄρος Κρότωνος. βαθύσκιον δὲ, τὸ ἄγαν σκιόδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει. σκιρτᾷ, ἀναστρέφεται· ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνον, τινὲς ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασι.

20 ΠΥΡ. Ἀπὸ τοῦ πυρὸς, πύρριχος κατὰ παραγωγήν. τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυρρίχος. ἔστιν οὖν ὑποκοριστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύρριχος, ὀσκάελος. τινὲς δὲ τὸν πυρρίχον, ἠπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύρρου τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι, λείψανον εἶναι τῶν Γηρυονέων.

Τοὶ τῶ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται, ὄκκα θύωντι
Τᾷ Ἥρᾳ, ποιόντι. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ,

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀΐδαν, ὄκκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.

νέων. ἦν δὲ καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὥς φησι Λυκοῦς. ἢ πύῤῥιχος κατά τινας, ὁ εὐκίνητος· ἀπὸ τοῦ πυρὸς εὐκινήτου ὄντος. ἢ τὸν πυῤῥὸν, κατὰ τὴν χροιάν.

21 ΛΑΜ. Ὁ τῶν Λαμπριαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπριάδου. ὡς δυσθυμῶς ἔχων ὁ Βάττος περὶ τοὺς φυλέτας τοῦ Λαμπριάδου φησὶν, εἴθε ὅταν θύωσι τῇ Ἥρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσειεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τοῦ θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22 ΔΑΜ. Ἤ ὁ ταῦρος· ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι· ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τοῦ δήμου. ἢ ὁ Λάμπριος ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως. Κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσαι αὐτόν τινα. ἦν γὰρ τάχα κερασ της. ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτὸν, δηλονότι τὸν ταῦρον ἢ λιπόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου. ἤγουν, τοῦ Λαμπριάδου καλούμενοι, ὅτε θύωσι τῇ Ἥρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23 ΣΤΟ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐστομωμένας λίμνας οὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης, πιθανῶς δὲ τοῦτο ὠνόμασται. ΦΥΣ. Μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ Φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ Φύσκου ὄρους νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βουσὶν ἔχοντος.

24 ΝΗΑ. Νήαιθος ποταμὸς Κρότωνος. ὠνόμασται δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνέβη κατακαῆναι Ἑλληνικάς.

25 ΑΙΓ. Ἔστιν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ εἶδος βοτάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. ΚΝΙ. Κνύζα φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στοιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὖσα ἐπέχειν τὰς περὶ συνουσίαν ὀρέξεις. νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια ταῦτα, παρθένοι γυναῖκες. καὶ τὸν βίον σεμναὶ καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἐπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσὶς ἐστι λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26 ΦΕΥ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. συνοικοῦ ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

Χά σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποτ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρόν ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
Κεὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ἇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας·

28 ΕΥΡ. Εὐρὼς κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη· παλύνεται δέ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυν γὰρ ἔλεγον, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύρου ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. Ἐπάξω.] Τὸ δεύτερον προσώπον τοῦ προστακτικοῦ μέσου ἀορίστου, οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται. ἐνόησω, ἐνόησα. ἐγράψω, ἔγραψα. οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νοῦς· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπιθυμήσας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαίνεις· καὶ ἡ σύριγξ ἥν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθείρεται.

29 ΤΗΝ. Ἐκείνη, φησίν, ἡ σύριγξ οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται μετὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν. ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελῳδεῖν. ΠΙΣ· Ἡ νῦν Ὀλυμπιάς· ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. μελικτὰς δέ, ὁ μέλη εἰδὼς ἐργάζεσθαι, τερετιστής· μελίζω γὰρ τὸ τερετίζω.

31 ΓΛΑ. Ἡ Γλαύκη, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός, γέγονε ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἣν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριοῦ· ὁ δὲ Πύῤῥος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32 ΚΡΟ. Ἄλκιμος, καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33 ΠΟΤ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως. τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπό τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης ἀνακρούομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πύῤῥου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρούεσθαι· ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι, ἀντὶ τοῦ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος, ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος, διὰ μέσου λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ ποταῷον, ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἵν' ᾖ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον· ἢ τὸ ἑῷον χωρὶς τῆς προσθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὀνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τἄλλα παρὰ Κρότωνα τἄστεα.

34 ΑΙΓ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα, εἰς

Αἴγωνα

Τήνει καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία. τᾶς γὰρ ἐλαίας

Αἴγωνα μετηνέγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἰσθμία νικήσαντα, καὶ οἴκοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοὸς, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει, τὴν χηλήν. καὶ Ἡσίοδος· Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων. Τὸ δὲ κατεδαίσατο, ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προετρέψατο. μάζα δὲ τὸν νεομάλακτον, καὶ νεοφύρατον ψωμίον.

35 ΤΗΝ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνέγκων ἀπό τινος ὄρους, καὶ περισπάσας τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38 ΑΜΑ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτοῦ, πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ, διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλότος.

39 ΟΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν ὁ Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾷν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Ἀμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὖσα προσφιλὴς ἀπέσβας, ἤγουν, ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον, ἀντὶ τοῦ τόσον, ἤγουν, τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας· ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41 ΘΑΡ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

42 ΑΝΕ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον, καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

43 ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν ἀέρα

Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσοοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶ,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποττῶ Διός. ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
Εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν. ἅδε καὶ αὐτά.

τῶν ὑετῶν, ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45 ΘΑΛ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τέθηλος. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣ. Τὰ δυσδίωκτα· ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σοβεῖσθαι καὶ ὁρμᾶν, διὰ τὸ εἶναι πλάγια. ΣΙΤ. Ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. λέπαργος δὲ ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν δέρμα λευκὸν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46 ΚΥΜ. Ὄνομα βοὸς, καὶ αὐτὸς, παρὰ τὴν κώμυθα· ἢ παρὰ τὸ κῦμα, καὶ τὸ κῦμα, ἢ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθάς· ἢ ἐγκύμων.

48 ΙΔ' Ἰδοὺ πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

ΡΟΙ. Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. Λαγωβόλον δὲ, ξύλον, ᾧ διαφθείροντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. ἢ ὅτι ῥάβδον οὐκ ὀρθὴν, ἐπιδέχεται γὰρ ὥστε καμπύλην, ἵνα μὴ ἴσχυον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50 ΘΑΣ. Ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51 ΑΡΜ. Εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ βαθεῖαι, ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52 ΑΤΡ. Ἀτρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· ἄρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας, ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας, τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54 ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτὴν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ἅδε, ταυτὸ δύναται τῷ ἰδού. ὁ καὶ [illegible], ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τὸν, ἀμείβετο θεὰ θυ-

γατηρ

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὀσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε. πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνήργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις

γατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, καί φησιν, ἅδε καὶ αὐτή.

55 ΟΣΣ. Βαβαί, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν· δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ· μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56 ΑΝΑ. Ἤγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἧλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα· ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ, ὁ μὴ ἐλίσσων τὸν πόδα.

57 ΚΟΜ. Κομῶσιν ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ἄκανθαι. ἀσπάλαθος δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι, ἀποθνήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58 ΕΙΠ. Αγε εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἆρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ τὴν μελάνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκα ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; μύλλει δὲ, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει· ἀπὸ τῶν ἀλοιώντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων.

60 ΑΚΜ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκορίζόμενος, καὶ ὑποκρινόμενος τοῦτο λέγει· πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν, καὶ πρὸς τὴν μάνδραν, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον ὁπηνίκα ἐνήργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μῖξιν.

61 ΜΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὀρχάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἥ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, οὗ φυρᾶν εἰώθασιν. ὠνόμασται δὲ, ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62 ΦΙΛ. Ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν χοιρόφος λέγεται, ὁ χοίρῳ οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπτεύειν, ἔνθα καὶ οἰφόλης γυνή· ὅθεν καὶ παροιμία ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἣν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι, συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δέ φασι τὴν παροιμίαν

Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδεις.

παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥυῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ἐπὰν ἄῤῥεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνδρωθεῖσι συνίασι. Σκυθῶν οὖν λεγόντων καλὸν συνεῖναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκείνας ἔφασαν, ἄριστα χωλοὶ οἰφοῦσιν. ΣΑΤ. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες δυσεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως. ἢ Σατυρίσκοις] ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη· σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται.

63 ΚΑΚ. Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ εὐμουσίας ἐρίζουσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων, ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται. ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐπιγράφεται μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· Βουκολιασταὶ δὲ, διὰ τὸ βουκολιάζεσθαι, ἤγουν βουκολικῶς ᾄδειν αὐτούς.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ε'.

ΚΩΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε

ΑΙΓΕΣ. Ἰστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρίτου νέμει αἶγας. τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρίτου νέμει θρέμματα. ΣΥΒ. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον, ταυτὸν ὂν Θούριον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθῃρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκησαν. καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ἑρμηνευτικός.

2 ΛΑΚ. Λάκων ὄνομα κύριον· ἐκτείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚ. Ὅς μου τὸ νάκος. Ζωνόδετος τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος· Νάκος εἷλετ' αἰγὸς ὀρειτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν.

3 ΣΙΤ. Σίττα, ψίττα, ποιμενικὰ, αἰπολικὰ

Τόν μου τὰν σύριγγα πρῴαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα δῶλε Συβάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

αἱ πολικαὶ καὶ βουκολικαὶ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες, ἀποστήσεσθε. ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τοῦ σίττα χρῆται. ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμβλωά.

4 ΣΥΡ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5 ΣΥΒ. Δωρικῶς κατὰ τὴν κλίσιν, ἀντὶ τοῦ Συβάρτου. δῶλε δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὡς φησὶ Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι κατὰ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδίκκας, Ἀρχίππας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κατὰ δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6 ΚΟΡ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ ἀρκεῖ σοι φησὶ σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσᾶν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσδειν καὶ μόνον. καλάμη δέ ἐστι, τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν, ἀποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ποππύζειν δὲ, τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τί δὲ οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐστι σοι αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ. τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν σὺν Κορύδωνι, τουτέστιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8 ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀπετείνει ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ, ὦ 'λεύθερε, κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10 ΟΥΔ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην εὐμάρα ἐπικεχρημένον, ἤγουν δέρματι. Ἄλλως. τὸ εὐμάρα δέρματί φασιν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρμα τι ἦν, ὥς τε ἐνεύδειν.

13 ΒΑΣ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶν λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μὰ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὔ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ᾽ ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν οὔτ᾽ αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὦ γαθὲ νύμφας,
(Αἵτ᾽ ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀροίμαν.
Ἀλλ᾽ οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν

ὀφθαλμοῖς κάρων καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ, ἢ ὑπ᾽ αὐτῶν.

14 ΑΚΤ. Ἀντὶ τοῦ, τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοί, ὡς φησιν Ὀππιανός. ἢ ὥς φησι Φιλόστεφανος, ἐστὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν περὶ τὰς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατά τινας, τὸν Ἀττικόν.

15 ΒΑΙ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν· βαίταν γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνερραμμένα περιβόλαια. Ἀττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασί. καὶ Ἀριστοφάνης· Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δ᾽ αὐτὰ σισύρνια φαμέν. ΚΑΛ. Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱός, οὐ λέγει· διὸ οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ υἱὸν φασίν. ΚΑΤ. Ἢ εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐπιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ὦ ἄνθρωπε εἰς μανίαν ἐμπεσών, εἰς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαροίμην. (γράφεται καὶ ἁλοίμην, καὶ ὀλοίμην) εἰώθασι γὰρ ἐκ πλείους τινὲς ἢ μανίας, κατακρημνίζειν ἑαυτούς. Κρᾶθις δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας. ἡ δὲ κατὰ, ἀντὶ τοῦ ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ καὶ Θεόφραστός φασι, τὸν Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἄλλως. τό, Ἢ κατὰ τήνας. τὴν, κατὰ, τῷ ἁλοίμαν δεῖ συνάπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρεῖται τοῦ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ· Βῆ δὲ κατ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ, συνημμένη ἐστὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ ῥήματι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· Ὁ δ᾽ ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τοῦ Ὀλύμπου κάτεισιν.

17 ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἤγουν, τὰς ἀναστρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις, αἵ τινες ἐμοὶ προσηνεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθών.

21 ΘΕΜ. Ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ἤγουν, καταθεῖναι. τὸ αἴκα Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κεῖται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. ΕΝΤ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησίν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ οὐδὲν ἱερόν, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ

Ἱερόν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ὧδε δὲ κεῖται
Ὤριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', ὧ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ πεποίθεις·
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔτοι
Ὤριφος ἰσοπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρειδε.

τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἔκ τινος ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας. θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι, ἀνέκρινεν, ἤγουν ἠρώτησε τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι, ἔφη, οὐδὲν ἱερόν· ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22 ΔΙΑ. Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακρινῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23 ΥΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντερίζοντων. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

24 ΕΥΒ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον, καὶ ἱππόβοτον. ἔρειδε, ἤγουν φέρων κατάθου.

25 ΚΙΝ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν. οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα, κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ, παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26 ΕΠΟ. Ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τίς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι, καὶ πεπαχυμμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός· ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅς τις οὐ ποκίζεται.

27 ΔΗΛ. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας.

28 ΟΣ. Ἤγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅς τις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα, πεποίθω ἐνεστώς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοίκω. Ἄλλως. ὅστις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅς τις θελήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὅς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγει, οἷον καὶ σὺ νικήσειν φῄς, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγας σφηκῶν.

29 ΣΦΑ. Ὁ σφὴξ φησὶ σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον τοῦ τέττιγος τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛ. Ἀλλὰ οὐδαμῶς ὁ ἔριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ. ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ἰσοπαλής, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31 ΣΠΕ.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. ὧδε πεφύκει
Ποία, χὰ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔτι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερόν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαιραι

31 ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διά τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. ἀποδίδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπαποδίδω δὲ ἕτερον. ΑΔΗ. Ἤγουν ἡδέως μᾶλλον ᾄσῃ.

32 ΤΑΔ. Ὧδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε, ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33 ΨΥΧ. Ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφύκασιν ἐστὶ βοτάνη, καὶ ἥδε ἡ στιβάς, ἥ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ τηνεὶ, ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. Καὶ ἀκρίδες] καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν.

35 ΣΠΕ. Οὐδαμῶς σπουδάζω. μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὅν τινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ ᾄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36 ΟΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἅμιλλαν αὐτοῦ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντα, ὡς καὶ προσκαλεῖται αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν.

37 ΠΟΘ. Θεάσαι εἰς τί προσέρπει καὶ τελευτᾷ ἡ χάρις· ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38 ΘΡΕ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ, θρέψαις κύνας. παροιμία ἀπὸ τῶν κατ' αὐτῶν ποιούντων τι. ἀπὸ Ἀκταίωνος, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογησάντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40 ΑΝΔ. Ἀνδρεῖον ὑποκοριστικῶς, ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. αὔτως δὲ οὕτως· ἐν οὐδεμιᾷ χρείᾳ, μάτην.

41 ΕΠΥ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν· ἢ ἐπί-

Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστερα βουκολιαξεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνοις.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τίν, ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

ἢ ἐπίγραινον, ἐπάτευον. σὺ δὲ ἤλγεις. αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43 ΒΑΘ. Μὴ βαθυτέρου τύχης τάφου τοῦ πυγίσματος, οὗ φὴς με ἄρξαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ γαμηθείης· βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ διὰ τούτου. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος περὶ τὸ κρυπτόμενον, καὶ ἔνδον νομιζόμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι· ἤγουν, ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ, τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως. Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ ταφείης ἐκείνου τοῦ πυγίσματος, ὑβὲ, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ὕβωσις, καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν· ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν, περὶ τῆς ῥάχεως πάθος· κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

44 ΥΣΤ. Καὶ τελευταῖον τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45 ΕΡΨ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΗΝ. Ἐνταῦθα δρύες. ΩΔΕ. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τοῦ δένδρου λιγυρὸν ᾄδουσι, καὶ ἡ σκιὰ οὐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοὶ, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους στροβίλους ἀφίησιν.

51 ΜΑΛ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, οὗ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ, ἔρια, καὶ κηρὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, οὐ κατὰ ταῦτα λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός.

53 ΣΤΑ. Παρόσον ἔλαιον ἐκπίθησι

ταῖς

Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἀδίος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. ὑποσεσεῖται δὲ χιμαιρῶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτίεισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.
Λάκ. Βωστρέομες. Κομ. Τὺ κάλει νιν. Λάκ. Ἴθ' ὦ
ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τῇδ' ἐνθών. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων

ταῖς Νύμφαις· αὗται γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τήν τε τῆς ἐλαίας ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ἵστημι ὁ μέλλων στήσω, καὶ Δωρικῶς στασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν. ἱστᾶν δὲ, τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι· ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56 ΓΛΑ. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58 ΓΑΥ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. παρὸ καὶ εἴρηται πλεονασμῷ τοῦ υ. ἅτινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. στήσω τῷ Πανὶ, ὀκτὼ μὲν γαυλοὺς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59 ΣΚΑ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατεπίθεσαν τὰς μελικηρίδας. τὸ δὲ πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες.

ΤΑΝ. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. τοῦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64 ΒΩΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.

65 ΞΥΛ. Ξυλοχίζεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς πεσούσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

66 ΒΩΣ. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67 ΑΜΜ. Ἡμεῖς, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἐστὶ κρείττων τὴν ᾠδὴν βουκολικήν. ἢ ἐρίζοντες πειρώμεθα γνῶναι, ὅστις ἐστὶ κρείττων βου-

κολικῶν

Βωκολιαστὰς ἐστί. τὺ δή ὦ φίλε μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῆνον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ·
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτη, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμὸν ἐστὶ κάκιστε τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντιστ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δή ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ Παιάν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν

κηλικῶν μελῶν ἐργάτης.

68 ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνῃς ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν· ἢ μήτε μὴν παρίδῃς ἀδικούμενον.

72 ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί.

74 ΜΗ. Τοῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῷ περιττεῖ καὶ παρέργῳ τῆς γλώττης.

87 ΦΙΛ. Λοιδορῶν φίλος.

78 ΕΙΑ. Ἔτι καὶ νῦν τοῖς διηνεκῶς τινὸς γινομένοις. εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν, ἄνες ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρῖναι. Ἄλλως. ἄγε λέγε εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν δηλονότι ὑγιῆ, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΚΑΙ. Τουτέστιν ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς, ἀπόλλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Ἄλλως. τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. ἢ ζῶντ' ἄφις, ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπὸ τοῦ ζέειν· τοὺς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δὲ φησὶν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγόμενος τοῦ Αἰπόλου τῷ Μόρσωνι.

79 ΠΑΝ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80 ΜΩΣ. Ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καί φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων,

Δάφνιν ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐμ' ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθ' ὀρεῦσα, Τάλαν λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

• Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων φιλεῖ μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ κατὰ πολύ.

38 ΕΦΕ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. Κάρνεια δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὤν, εἵπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος. ὅν τινα, ἐκτραπεὶς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τοὔνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες, ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα· καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεια ἑορτὴ Δωρική, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησέ ποτε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτόν, καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀποδεξάμενοι εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος· ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. Πραξίλας μέν, ἀπὸ Καρνέου φησὶν ὀνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραίναι, ὅ ἐστι τελέσαι. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ηὔξατο τιμῆσαι αὐτόν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεια ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνείου ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται διὰ τὸν Δούρειον ἵππον, ἐκ κρανείας εἶναι ξύλου.

84 ΔΙΔ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν, συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τίκτειν καὶ τρέφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἴξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85 ΟΡ. Καί με ἡ παῖς ὁρῶσα τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίππην λέγει. τὸ δὲ ὀρεῦσα, Αἰολικόν.

86 ΦΕΥ. Τὸ φεῦ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ τοί, σοί. ΤΑΛ. Τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

87 ΑΝΘ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτοῦ παιδεραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τοῦ τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χείλεσι παραχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθύδεσι

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι

θώδεσι τόποις, τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μαλακόν, βινεῖ.

88 ΒΑΛ. Πειρᾶταί με εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔταττον. ΚΛΕ. Ἡ τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ.

89 ΠΑΡ. Ἤγουν παρήλασε καὶ παρέδραμεν· ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Ἀλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ παρεκελευθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΥ. Καὶ ἡδύ τινα συριγμὸν συρίζει.

90 ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ δὴ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγένειος ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει.

92 ΣΥΜ. Ἤγουν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄρρενος. φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν· ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθῶδες, ὥς φησι Θεόφραστος· ἔστι δὲ ὁ κυνάκανθος.

92 ΑΝΕ. Ἀνεμώνη ἄνθος εἶδός μοι, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρός φησιν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι, φασιδίας καλεῖσθαι φησί. ῥόδον δέ, παρὰ τὸ θᾶττον ἀπορρεῖν· ῥοῶδες γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον.

93 ΑΙΜ. Ὧν τινων, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων, ἄνδηρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνδηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ περιστέλλονται, φύονται ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνδηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94 ΑΚΥ. Ταῖς τοῦ πρίνου βαλάνοις· ἄκυλος γάρ, ὁ τοῦ πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι, λεπτόσαρκοι φησὶ καὶ σκληραὶ ἢ ξηραί· αἱ δὲ ὀρειμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν οὖν ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας, μελίχρους· ἡ Κλεαρίστη, ἀειδής. ὀρειμαλίδες δέ, τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ν μεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

Λεπτὸν ἀπὸ πρείνοιο λεπύριον· αἱ δὲ, μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἇτε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κιναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

95 ΜΕΛ. Τινὲς οὕτως ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραί, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρείνου, κεγχροειδής ἐστι. ποιεῖ οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην, στρογγυλοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον· τὴν δὲ Κρατίδαν, κεγχροειδῆ, καὶ εἶναι εὔμορφον.

96 ΚΗΓ. Καὶ ἐγὼ φησὶ δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλκίππῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ αὐτίκα. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει ἣν οὔπω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθεῖλεν. φάσσα δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δὲ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα, ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρφυρον, τὸ τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97 ΑΡΚ. Ἄρκευθος ὄνομα δένδρου ἀκάρπου· φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μηλέα, σίδα, καὶ ἀνδράχνη, ἣν καλοῦσι φελλόδρυν.

98 ΠΕΞ. Πέκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἢ μὲν ὄϊς πέκειν, ἠδ' ἀμφ. φρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ἐς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99 ΠΕΛ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα δὲ ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πέλλωμα, ἢ πελίδνωμα καλοῦσιν· ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

100 ΣΙΤ. Τοῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἶγας ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι, βοσκεσθε, εἰς τὸν ἀντεστηκότα τοῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξὺν, ἅτε καὶ ὅπου αἱ μυρσίναι.

102 ΑΠΟ. Ἀπόστητε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βοσκεσθε τῆς Ὑπαλίας, ἔνθα τε ὁ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτο φησὶ τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαρον λέγουσι, τὸν λευκὸν κριὸν· φαλὸν γὰρ

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρητήρ,
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χἀμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΩΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμόν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως· ἐντὶ γὰρ ἇβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω;
Οὕτω κ' ὔμμες θην ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΩΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκως ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

λὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος, κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τουτεὶ, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝ. Κώναρος διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ, καὶ τραχεῖα ἔχειν, ὡς κώνες, ἤγουν στροβύλους. ΚΙΝ. Ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα οἷς· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Ἄλλως. Κιναίθα] Τοῦτο τῆς αἰγὸς ἐστιν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν. αἴθων γὰρ τὸ πυρῶδες. δοκεῖ γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ· ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας, αἴθωνάς φησιν.

105 ΠΡΑ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106 ΚΥΩΝ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι, ὃς λύκους πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ διώκειν, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν.

109 ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις. οἷον ἇβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί· καὶ ἄζαι ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδὰν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις, ἄζα λέγεται. γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αὐταί· καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110 ΑΙΠ. Οὕτω φησὶν, ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἅμιλλαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμευτὰς, ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστὰς, εἰς ἐργασίαν, ᾄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θην, ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή.

112 ΔΑΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς οὐράς· τὰς ἐχούσας οὐρὰς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ οὐρά· αἵ τινες παραγινόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ῥαγίζοντι· ἀντὶ τοῦ, τὰς

ῥάγας

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπανέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ τυ κατήλασα, καὶ τὺ σισαρὼς
Εὖ πόκα κιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τῇδέ τυ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ῥάγας ἀναλέγουσι. ῥαγολογοῦσιν αὐτάς· δι' ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος, ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ παραγινόμενος κατὰ τὰς ἑσπέρας, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν, ῥαγολογεῖ αὐτάς· ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον λέγουσι. μισῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, καὶ δασυπύγους, οἳ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς, τὰ τοῦ Μίκωνος ῥαγίζοντι· ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐσθίουσι δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ βινούμενοι. ἀλώπηξι δὲ εἴκασε τούτους, ὡς πανούργους καὶ δολερούς.

114 ΚΑΙ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας, καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκώδη φύσιν.

116 ΜΕΜ. Οὐ μέμνησαι ὅτε ἐγώ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκείνου περιερχόμενος καὶ οὐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δηλοῦται ἢ περὶ) σὺ δὲ ἐλαμβάνου, καὶ ἥπτου ἐκείνης τῆς δρυός. Ἄλλως. περιῃρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου βεβαιοῖ λέγων· οὐ μέμνησαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ σεσαρὼς καὶ γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου; γράφεται τὸ σεσαρὼς ἔν τισι, καὶ σιγηρῶς.

117 ΚΙΓ. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κόραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως. Εὖ ποτε κιγκλίζευ· προσεκινοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου, ἔνιοι σεισοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετῆκται. κιγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφῦν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, καὶ κίγκλος.

118 ΜΕΜ. Γράφεται καὶ, τεῖν δ' ἔτο. Τοῦτο μὲν, οὐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι ἢ περὶ οὗ μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι· τοῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδαιρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πίδει τοὺς πλουσίους, καὶ ἐκάθηρεν.

120 ΜΟΡ. Ὦ Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τις δάκνεται· λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. οὐχὶ παρῄσθευ;] οὐκ ἐνόησας, οὐ κατά τι ᾔσθάνης;

121 ΣΚΙ. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρήστου. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὰν κνίσδω Μόρσων τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἔνθεν τὰν κυκλάμινον ὀρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ᾽ ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκοι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ᾽ ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ᾽ ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ᾽ ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.

ῥακίας, καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ φησι μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς κεχρεωμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς Σκίλλας τίλλειν, ἤπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται γὰρ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον. ἀπελθὼν, τίλλε φησὶ τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σοῦ, ἤγουν τῆς πυγῆς σοῦ. τὸ τίλλοις, γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε.

123 ΚΥΚ. Η κυκλάμινος, βοτάνιον ἐστι ποιῶδες, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιανθὲν, ποιεῖ πρὸς χίμετλα. ΑΛΕ. Ποταμὸς οὗτος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο οὕτω καὶ τόπος τις ἐν Κῷ.

124 ΙΜΕ. Ἱμέρα, πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ᾽ ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος. ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125 ΠΟΡ. Βλύζοις, ὑπὸ οἴνου εἴθε πορφυροῦς εἴης· τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλιον ὅμοιον σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενον. κατὰ δέ τινας τὰ παρὰ τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρύα.

126 ΣΥΒ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ἐμὶν, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τοῦ πρὸς προθέσεως λέγεται, διὰ τὴν τοῦ χρόνου κίνησιν.

127 ΤΑΝ. Γράφεται καὶ, τᾷ κάλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδύσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμή φησιν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι, ἀντλήσει.

128 ΚΥΤ. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσὶν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129 ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. κέονται δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130 ΜΕΛ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131 ΚΙΣ. Κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΩΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ Κομάτα
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψοι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη

πάνης ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδάκιος γράφεται ἐν μέρει λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος περιειλημμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πήσσεται.

134 ΕΥΜ. Ἀντὶ τοῦ Εὐμήδους· ἑταῖρος οὗτος ὡς ἔοικεν ἐρώμενος αὐτοῦ.

135 ΩΡΕ. Ὀρέξαι τὸ ἐκτεῖναι. ἐπεὶ δὲ ὃ δίδωσί τις ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136 ΚΙΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνεται, παρόσον μὴ δυνῶνται, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω δὲ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ τάλαιπωρε ἔοικας φιλόνεικός τις, καὶ δύσερις εἶναι.

137 ΦΙΛ. Εἰς ἔχθος καὶ μῖσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138 ΚΟΜ. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοὶ τῷ Μόρσωνι εὐθὺς πέμψον.

141 ΦΡΙ. Τουτέστι μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο. ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται· λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ φριμάσσεο, φριμαγμὸν ἀπόδιδου μετὰ ἡδονῆς· τουτέστι, βρενθύου καὶ ἐναβρύνου ὦ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τοῦ πλαγμοῦ τῶν αἰγῶν.

142 ΚΗΓ. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος. τὸ δὲ καχαξῶ,

Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν᾽ ὀχεύσεις
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ᾽ ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνόν· ὁ δ᾽ αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

χαξῶ, ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων· βληχὴ δὲ, ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

144 ΑΝΥ. Τὴν νίκην ἔλαβον. ΑΛΕ. Ἐκ περιχαρείας φησίν· ὦ αἶγες κερουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145 ΚΕΡ. Αἱ κέρατα ἔχουσαι· ἢ κεκερατωμέναι τοῖς κέρασιν. ἢ κερουχίδες, αἱ ὅλα κέρατα ἔχουσαι. κερουλκίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι.

147 ΛΕΥ. Ὁ λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ προβάτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσου μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὁδίτης· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης. ΚΟΡ. Ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τοῦ κορύπτω τὸ κερατίζω. περὶ τοῦ τράγου δὲ τοῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, θλάσω σε, ἀντὶ τοῦ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα.

149 ΠΑΛ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝ. Ἀλλ᾽ ἐὰν μή σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ Φιλοιτίου ἐν τοῖς Ὀδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ ϛʹ Εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι· καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφας ὑπόθεσιν ἄδουσιν. ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ϛʹ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον [τῶν
Τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐ-
Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια

ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τῶν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγέανακτα τὸν Μιτυληναῖον ὁμιλεῖ. Ἄλλως, εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγχρονικεῖ ὁ Θεόκριτος οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις· Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. κεῖνται δὲ δύο ἀνέρες ἄδοντες ἐν Σικελίᾳ Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ἄδουσι δ' ἀμφότεροι τοῦ Πολυφήμου κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. ὁ δὲ Δαμοίτας, οἵους ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λόγους ἔφη, πρὸς τοὺς ὑπ' ἐκείνου εἰρημένους.

2 ΠΥΡ. Ἦν δὲ τῶν ᾀδόντων ὁ μὲν, ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον· ὁ δὲ, πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς γενειάσειν. ἡμιγένειος δὲ, ὁ οὔπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων.

4 ΜΕΣ. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

6 ΠΟΛ. Ὦ πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα

Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας

κλωπα διαλέγεται. μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγουσα βουλομένη.

7 ΔΥΣ. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόσον οὐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς. Θεὸς φησι, διὰ τὴν εὐθοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν, τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα τῆς Γαλατείας. ΑΙΠ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον· ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνεμεν ὁ κύκλωψ. καὶ Ὅμηρος Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες. τινὲς γοῦν τὸ, αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8 ΠΟΘ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9 ΠΑΛ. Καὶ πάλιν αὕτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἰδὲ, ἀντὶ τοῦ καὶ γράφεται· καὶ ἀδιδὲ· καὶ λέγει τὸ χόλιον οὕτω· τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἑξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἥ σοι τῶν ὀΐων ἕπεται σκοπὸς, ἤγουν φύλαξ.

10 ΒΑΥ. Αὕτη δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

11 ΚΑΛ. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναθραττόμενα, δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένας τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλασσαν. τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα. ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας· τὸ δὲ, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13 ΦΡΑ. Σκόπει ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τοῦ παιδὸς, ἤγουν τῆς Γαλατείας ὁρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα· ἤγουν, καταξάνῃ, καταχαράξῃ.

15 ΑΥΤ. Οἴκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαῤῥεῖται ὑπὸ τρυφερότητος. ΑΚΑ. Ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι.

χαῖται

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν πέρας ἀμφὶ φρύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποτόρημι

χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι· καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα ἢ λευκότητα ὧν ἐν ἄλλῳ.

17 ΦΕΥ. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ· ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς, καὶ πανοῦργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὰν αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται. μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

18 ΚΑΙ. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου. Ἄλλως. καὶ ὅταν προθυμοίη σὺ μὴ φιλεῖν αὐτὴν, πάντα κάλων κινεῖ καθελκύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὁμοῖον παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως· Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· διώκεται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. ΕΡΩ. Οὕτως πολλάκις ὦ Πολύφημε ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐρᾷ σου ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ἀποσιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20 ΔΑΜ. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος.

21 ΕΙΔ. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγεις τὴν Γαλάτειαν νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε με τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμὸν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον· τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φᾶρος ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀίοισα,
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιάν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. [ψεῖ
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμ-

23 ΤΗΛ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμίδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν αὐτ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείποι. Ἄλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ἐχθρὰ αὐτὸς φέροιτο. ἀντὶ τοῦ, ἐνέγκαι αὐτὸς τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά. ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς τὸ ἐναντίον αὐτῷ ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπεχθημένου· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25 ΚΝΙ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιάν, καὶ διαφθείρεται. ἐπὶ θαύματος χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28 ΟΙΣ. Τὸν οἶστρον, τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει. οἶστρος δέ ἐστι πολέμιος τοῖς βουσίν· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτοὺς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομέα. μεταφορικῶς οὖν φησιν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τοῦ Κύκλωπος.

29 ΣΙΓ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ, σιγᾶν, καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30 ΕΚΝ. Η κύων δηλονότι ἐκνυζᾶτο, ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε τὸ ῥύγχος ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται· ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ἰσχία δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται, καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ῥύγχος καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ κυνὸς νῦν λέγεται· κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως. ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

31 ΠΕΜ. Μηνύειν ἐστὶ, τὸ κλέπτοντά τινα δεικνύειν, ἢ φθέγγεσθαι, ἢ

των.

Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳσῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρᾶν ἀμάτοισι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

τοιοῦτό τι ποιοῦσα, καὶ μινυρίζεις ἐπὶ τούτων. μινύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμός. χειμῶνα μινύει. ἀγγέλλει δέ τις λόγους πρός τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ λέγειν περί τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντά μοι τὰ περὶ αὐτῆς.

32 ΚΛΑ. Κλείω, ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η· εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾳσω, καὶ κλᾳσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληΐζω εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληΐξω. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾳξῶ. ἀφ' οὗ καὶ κλᾳξ ἡ κλείς.

33 ΝΑΣ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰσχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· οὕτως γὰρ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὔμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια, ἀπωκεῖτο ἐμοί· εὔμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37 ΚΕΚ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

39 ΒΑΣ. Ἵνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40 ΤΑΥ. Ἤγουν, τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκανθῆναι. Κοτυτταρὶς δὲ, ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεποίηται, καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοτυττοῦς. ἦσαν δὲ Τιμάνδρεως θυγατέρες Κοτυττὼ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόστρατον ἀποφαίνουσι.

41 ΙΠΠ. Ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

Τόσσ' εἰπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὼ μὲν τῷ, σύριγγ'. ὁ δὲ τῷ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

44 ΝΙΚ. Ἐνίκα μὲν οὐδ' ἕτερος· ἔξω δὲ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ ζ'. Εἰδυλλίου.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε παρὰ Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμυύντου. Ἐντυγχάνει δὲ καθ᾽ ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κ᾽ Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ᾽ ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ

ΧΡΟ. Χρόνος τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δὲ ἐστι χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας εἵρπομες, ἀντὶ τοῦ ἀπηρχόμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νωθέστερον καὶ ἀσπουδεὶ πορευομένων· νῦν δὲ, ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. ΑΛΕ. Ἄλευς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Ἄλεντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἄλευς καὶ ποταμὸς Σικελίας. Θαλύσια, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος. Θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς. Καὶ Φρασίδαμος, οὗτος ὁ καὶ πρεσβύτατος. Τὸ δὲ ἑξῆς.

4 ΛΥΚ. Γράφεται καὶ Λυκώπεως, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς. διὰ τοῦτο ἡ τοῦ εως γενικὴ παρ᾽ αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5 ΧΑΩ. Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν

παρὰ

Χάλκωνος, Βούρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἔτι εἰσὶν ἀγαθοὶ ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγουν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαθοῦ γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κώων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. οὗτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῄει ζητοῦσα τὴν κόρην· ᾗ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴ τι παρ' ἐσθλόν] ἔτι ἀγαθοὶ ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δηλοῦται τὸ, τῶν ἔτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βουρρίνειαν, ἢ Βούρειαν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως) ἥ τινές φασιν οὕτως ὀνομάσθη, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοός. ἐκ ποδὸς ἄνυεν· ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει. καλῶς ἐρεισάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ φασιν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο· εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6 ΒΟΥ. Ὅτι ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κώων, εὑρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὑρέθη δὲ οὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀντεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ἠνεύργησεν ὥστε συντεθῆναι πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν, καὶ δι' ἀνεπιστασίας λύουσιν, ἤγουν κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην. τὸ δὲ, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τοῦτό ἐστιν· ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἱστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεῆσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἑδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρεὶ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἡ Βούρεια ἡ πολύρρους, ἀπὸ τοῦ βοὸς ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ῥέω· βούπαις γὰρ καὶ βούγαιος, ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὴ τὸ βουγάιε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων Βούρριν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς, βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος λύουσι τὴν κρήνην Βούρειαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύρρουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δέ τινες οἳ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ· λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν

Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Οὔνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο

μεσσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βούρρινον] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως κρήνη ἡ Βούρρινα τῆς Κῶ. καὶ Φιλητᾶς, Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βουρίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούρρινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστὶν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἢ ἐπεὶ ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΠΟΔ. Ἤτοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐφιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ ἀσφαλῶς κατέστησε τὴν κρήνην· καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς ὁδὸν, εὐθέως. ἢ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς περὶ τῆς ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη, νείατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικῶς παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμενος ὅθεν χεῖται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν· ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γυναικείως περισκελίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ στῶντες ἀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐποίησε.

7 ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πηγὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασεῖαι οὖσαι. κλάδη ἀεὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· αἴγειρος δὲ, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. ἡ δὲ παρὰ, ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. κατηρεφέες δὲ, σκιώδεις.

10 ΚΟΥ. Καὶ οὔπω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινῶς μεσσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑ. Οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἁμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῷος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας οὐ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11 ΚΑΙ. Καί τινα συνοδίτην εὕρομες, ἀντὶ τοῦ ηὕρομεν, ἄνδρα, μουσικὸν ἀγαθὸν, Κυδωνικὸν, τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ, καὶ Ἀκακαλλίδος. καὶ Ὅμηρος· Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες.

13 ΑΙΠ. Ἦν δὲ τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι αἰπόλος. οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15 ΛΑΣ. Ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ αἰεὶ

ἴσως

Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεταμέριον πόδας ἕλκεις;
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,

ἴσως ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου, ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16 ΚΝΑ. Κνακὸν, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνθους. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας. τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνίδης· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρόν. ΝΕΑ. Ἀντὶ τοῦ, προσφάτου πιτύας πνέων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπειρίᾳ χειρομάκτρων, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις εἵμασι περιεζέλλωνται. ταμισος δὲ ἡ πιτύα εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμεῖον ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17 ΑΜΦ. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ, παλαιὸς πέπλος, γέρων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18 ΠΛΑ. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ· παρὰ τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν ὑφήν. ΡΟΙ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. κορύνη δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19 ΑΤΡ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ σεσαρὼς, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20 ΓΕΛ. Γέλως δὲ ἤπτετο τοῦ χείλους αὐτοῦ.

21 ΣΙΜ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ, Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον. φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους, τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κῴοις τετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὤν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ οὕτως λεγομένῳ, αἰπολικῷ, καὶ ποιμενικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμὸν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τοὺς πόδας, ἀντὶ τοῦ πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τοὺς πόδας βαδίζουσιν.

22 ΑΝΙ. Ὁπότε καὶ ὁ σαῦρος ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαύρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαύρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου,

ὅτι

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται.
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λαιὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην, Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι

ὅτι ξηραινόμενον, ὡς ἔχειν μεταβάλλεται.

23 ΕΠΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. κορυδαλλίδες ἐνταῦθα εἶδος ὀρνέου· λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατελοῦσιν. εἰ δὲ κορυδαλλίδας τὰ στρουθία νοήσαις, κορυδαλλίδες μὲν λέγονται, διὰ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα· ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὥσπερ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτου ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν, γεγόνασιν αὗται. συνέβη δὲ πρὶν αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατελοῦσιν, ἢ ὥσπερ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογώδεις γάρ εἰσι. ΗΛΑ. Ῥέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται, ὅμως καὶ αὗται ἠρεμοῦσιν.

24 Η ΜΕ. Ἢ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ ληνόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία, ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25 ΝΕΙ. Οὕτως πορευομένου σου τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος προσπταίουσα, ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. Ἀρβύλη δὲ, εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἁρμόζειν. θηλυκῶς ἡ λίθος, ὡς καὶ Ὅμηρος· Λίθοι πωτῶντο θαμειαί. καὶ, Δόμον ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27 ΑΜΕ. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θερισταῖς.

28 ΣΥΡ. Συρίζειν, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συρικτὴς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ, συρικτὴν λέγει, τὸν κοινῶς τραγῳδητήν.

29 ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ ᾄδειν, ἢ τὸ εἶναι τινὰ συρικτὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν· ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30 ΚΑΤ. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν, ὅτι οὐ παρευδοκιμήσεις ἡμᾶς. καὶ Ὅμηρος, οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31 Α'Δ'. Ἐπὶ Θαλύσια ἀγομένη. ἢ ἐπὶ θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Η ΓΑΡ.

Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε γή, (ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής·
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες. ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,

Οὕτως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι τῶν καρπῶν, ἀπαρχὴν διδόντες.

33 ΜΑΛ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλωὴν αὐτῶν· ἤγουν, ἣν ἔχουσιν, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν καρπῶν μέτρῳ καὶ πολὺ πλουσίῳ.

34 ΕΥΚ. Ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προεκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν. ἢ παρὰ τὸ τοὺς στάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένους καὶ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. ἀλωὰν δὲ τὴν ἅλωνα, παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς στάχυας. καὶ Καλλίμαχος. Ἐς τὸ περὶ τείχους ἱερὸν ἁλέες δεῦτε· καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀλέες, ἀντὶ τοῦ συστραφέες.

36 ΒΩΚ. Βουκολικὴν ᾠδὴν ᾄσωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει τοῦ, χ' ὥτερος, Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, οὕτερος διὰ τοῦ υ· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ

ἐξενήνοχε τὸ, ὤτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39 ΟΥ Δ. Μὰ τὴν γῆν. ἄμυνον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων. ὡς Ὅμηρος· Χερσὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τὸ δὲ κατ' ἐμὸν νόον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40 ΣΙΚ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδου· καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδου, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδου, οὗ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἢ ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41 ΒΑΤ. Ἤγουν, πρὸς τοὺς ἐρημένους σοφοὺς, οὐδαμινός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὠνόμασται, βοάτραχός τις ὢν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43 ΤΑΝ.

Ταί τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βουκολικᾶς ταχέως ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει

43 ΤΑΝ. Ταύτην σοι ἔφη τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ἔφα, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

44 ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ὡς καὶ Ὅμηρος· Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45 ΤΕΚ. Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ἐρευνᾷ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὥς μοι καὶ τέκτων. οἷον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα συνήθως, ὅ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ καὶ τέκτονα ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τὸ τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος τοῦ τῆς νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ τοῦ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς περιὸν οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθές, Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47 ΜΟΙ. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες. τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι. τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

50 ΣΙΜ. Ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ᾆσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας;

Τοῦθ' ὅτι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλήνην,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·

σας ἐργασάμενον. σὺ δὲ ὅρα εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52 ΕΣΣΕ. Ἑαυτὸν παρίστησι Λυκίδας Μιτυληναίου τινὸς ἐρῶντα, καὶ τοῦτο εὐχόμενον. ᾄδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος, αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν διώκωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδαν τοῦ ἐρᾶν παύσῃ.

53 Χ'ΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις διώκουσι. τοῦτο γὰρ διώκεται τῷ ἑσπερίοις. τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίνονται, τουτέστι διώκουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων διώκει τὴν ἑῴαν δύσιν. διώκει δὲ οὗτος τὴν ἑῴαν δύσιν μετὰ τὰς Πλειάδας δυσμάς. Ἄλλως. Ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις. διωκόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, νότος ταράσσει. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, κἂν χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας διώκειν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· καταστορεσθήσεται δέ φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἐρᾶν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δέ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57 Χ'ΑΛ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Κανώθης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηΐδων Λευκοθέην, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην· ἀλκυόνες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Ἀντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκωσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Ἀριστοτέλης δὲ διῄρησεν, ἀλκυόνα καὶ κήρυλον, καὶ κορώνην. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄρρενα τούτων, κήρυλοι καλοῦνται. ὅπερ ἀληθές ἐστι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον· τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοττοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν γονᾷ ἀεὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς αἰθριάζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας· ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟ. Καταστρέψουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐάν με τοῦ ἔρωτος ἐξέληται τὸν Λυκίδαν.

58 ΦΥΚ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἢ φῦκός ἐστι, τὸ χερσῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γινομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι. ἕτεροι καὶ φυκία φασὶ, τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλήνην
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χἀ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.

59 ΑΛΚ. Ἐπανάληψις τοῦτο. αὐταὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν πλεόντων ἀποξενοῦται ἡ θάλασσα. ΓΛΑ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηΐδας φησὶ, διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν. οὐ γάρ εἰσι γλαυκαὶ τὸ χρῶμα. λέγει δὲ, Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60 ΕΦΙ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62 ΩΡΙΑ. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω.

63 ΑΝΗ. εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἄνηθον. παρὰ τὸ ἄνω τίθεσθαι, ἤγουν ἵστασθαι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

65 ΠΤΕ. Πτελέα, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὸν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον παρασκευάσαις Πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος· Πτελέον ἔλαιον. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἳ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66 ΚΥΑ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67 ΣΤΙ. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἐς τὸ ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμπούς. στιβὰς δέ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ὅθεν καὶ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ὑποστρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. Ἀσφόδελος καὶ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. καὶ Ἡσίοδος· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος· Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι ὅλον ἴσον, ὡς καὶ καμπάς τινας ἔχειν.

Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσι κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὤς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόωντα.
Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ.

69 ΜΑΛ. Ἤγουν ἡδέως, ἐν ἀνακποιότητι, καὶ ἀθρόως, οὐ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων.

70 ΤΡΥ. Ἤγουν, μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρὺξ δὲ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὴν τρυγίαν λέγει.

71 ΑΥΛ. Ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ διὰ αὐλοῦ μέλπειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι, ἀντὶ τοῦ, ἄσουσιν. ἈΧΑ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72 ΛΥΚ. Ἤγουν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκωπίτας, ἐκ Λυκωπέως ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι, τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι.

73 ΞΕΝ. Ὄνομα κύριον ὡς τὸ, Κινέας. ἀποδιδόασι δέ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται, τῆς ξανθῆς, ὡς ἔν τισιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74 ΧΩΣ. Τὸ πῶς καὶ ὅπως περιήρχετο τὸ ὄρος ζητοῦν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵ τινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι, παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἱμέρα. ὁπηνίκα ὡς χιὼν διερρεῖτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἷμον τὸν ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75 ΙΜΕ. Ἱμέρα θηλυκὴ κλίσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν. ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76 ΑΙΜ. Αἷμος, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθείας. καὶ ἡ Ῥοδόπη, ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης. καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ· Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός. ὠνόμασται δὲ, ἀπό τινος γίγαντος Ἄθου, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

77 ΚΑΥ. Τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Ἀετόν φασιν εἶναι ποταμόν. περὶ δὲ τοὺς τόπους τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβρως φερόμενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεψεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασιν ὁ μῦθος.

78 ΑΙΠ. Τὶς αἰπόλος καλούμε-

νος

Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τύ θην τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν

νος Κομάτας, τουτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότου θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσαιεν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ τὴν λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὑρέα λάρναξ· Λύκιος φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος θάλαμον ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀλυσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος Ἀλυσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότου θρέμματα βόσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς Μούσαις. οὗ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα καταλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης, βουλόμενος εἰ σώσαιεν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμήνου χρόνου, παραγενόμενος, καὶ τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατείληφε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν δεσπότην.

79 ΚΑΚ. Διὰ τὰς κακοτρόπους δυσσεβείας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἀνάκτα συλλαβομένη, εἰδυῖα ὅτι οὐ πιστὴ ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθῆναι λέγουσι.

80 ΩΣ. Ὅπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν κέδρον, τὴν λάρνακα, ἥ τις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ἡδεῖαν διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. σιμὰς καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γοῦν περὶ ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἀγγεῖον, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπου τὸ κάρματον τῶν σιμῶν βαλλόμενον, σιμόβολόν τι ὄν.

82 ΟΥΝ. Ἤγουν διότι ἔχει κατὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἡ μοῦσα γλυκὺ νέκταρ. ἤγουν, διότι ἦν ἄριστος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ᾄδειν ἐποίησαν. ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ νέκταρος, ὑπερβολικὴν τὴν μελιχρότητα. ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ χέε νέκταρ, ἐπὶ ἀορίστου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχει. νέκταρ, τὸ τῶν θεῶν πόμα. ἀμβροσία δὲ, ἡ τούτων τροφή.

83 ΜΑΚ. Τὸ πᾶν ὦ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα. σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες· καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος, χρόνιον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ ἔαρος, ὅτι τὸ μέλι ἐργάζεται, ἐξεπόνησας, ἢ ἐξετέλεσας· γράφεται γὰρ καὶ οὕτως· ἤγουν, μετὰ πόνου διήνυσας. εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ἐπ' ἐμοὶ, ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται. οὐχὶ κεράστην, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84 ΚΑΤ. Η κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι

Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὤριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνέμευν ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο θεῖε Κομάτα.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἔφαμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἄρξευμ'. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.

κλὰξ λέγεται. ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85 ΕΞΕ. Γράφεται καὶ ἐξεπόνασας. τινὲς τὸν ὅλον ἐνιαυτὸν διαιροῦνται οὕτως. οὐ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ὥριον εἶπε· τουτέστι τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου. ἢ εἰς ὥρας παρεῖχον, ἢ εἰς δύο μῆνας τοῦ ἔαρος.

86 ΑΙΘ. Δωρικὸν τὸ αἴθε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε. ἔστι δὲ ἐπίρρημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ἦμες, ἀντὶ τοῦ εἶναι, Δωρικῶς.

87 ΩΣ. Τὸ πᾶν ἵνα ἐγὼ τὰς καλάς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἐβόσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατεκέκλισο θεῖε Κομάτα. καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἔφαν· ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔφην.

91 ΛΥΚ. Ἐν εἰρωνείᾳ ὡς περὶ αἰπόλου. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, αἱ Μοῦσαι. ἵνα μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούῃ Μούσας. οὕτω γὰρ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93 ΖΗΝ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

94 ΑΛΛ. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. Ὅ τιν κ' ἀείδειν] τίν κ' ἀείδειν, γράφεται καὶ, ᾧ τυ γεραίρειν. ἐν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' οὗ, ἵν' ᾖ γενική. τὸ δὲ ἐκ πάντων, ἀντὶ τοῦ, ὃ μάλλω λέγειν, περὶ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95 ΕΠΕ. Ἐπεὶ φίλη ὑπὸ τῶν Μουσῶν. τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶ. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96 ΣΙΜ. Καθὸ τῶν πταρμῶν, οἱ μὲν εἰσὶν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ φησιν αὐτὸς, σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμόν φησιν. Οὐχ' ὁρᾷς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον.

τὸ γὰρ

Ὥρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ;
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄρισις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἄρισις, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἆρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.

τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἶγες ἔαρος· τῆς δὲ πλαρμὸν, ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

98 ΩΡΑ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων· τουτέστιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τοῦ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρα παιδὸς ἤδει δὲ καὶ ἠπίστατο αὐτοῦ τὸν ἔρωτα Ἄρισις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ, Φιλῖνος.

99 ΑΡΙ. Τὰ περὶ Ἀρίσιδος, διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς, οἶδεν ὁ Ἄρισις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δὲ φησι τὸν Ἄρισιν, οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἰδὼν, ἀποστραφήσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄρισις ὁ κιθαρῳδός. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριστος, ὃν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι, οὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι· ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀστέων· ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἡ ὑπὸ, τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100 ΜΕΓ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριστος. ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ, ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως.

101 ΜΕΓ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγεται. συνήθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν, ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκλείειν φθόνος γυναῖκας, ἐς τὸ πρόσωτον οὐκ ἐκτείνεται.

103 ΤΟΝ. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀρισόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νοῦς· ὃν παῖδα δηλονότι δι' ἐμὴν χάριν ὦ Πὰν ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέραστον χωρίον τοῦ Ὁμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Ἀράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις· ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλε. λέγω, εἴτε ποτε Φιλῖνός ἐστιν ὁ τρυφερός· εἴτε τις ἄλλος.

105 ΜΑΛ. Μαλθακὸς ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δέ ἐστι κηρὸς ἀμόργῃ συνεψημένος. χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων συμφύσεις. ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

Κὴν μὲν ταῦθ' ἔρδοις ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ;
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτου.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.

106 ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, εἴθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. ΑΡ. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ τοὐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν παρόσον ἀεὶ τῶν τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Μένατος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι· Χῖοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐσθίουσι. Διό φησι κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ νικήσαντες, ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τεθέμενον, λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109 ΝΕΥ. Εἰ δ' ἄλλως ὦ Πὰν τὸ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσειας, καὶ μὴ βούλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸν δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συνελθόντων ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πὰν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα· τούτου ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110 ΚΝΙ. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

111 ΗΔΩ. Ἔθνος Θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοί, ἔθνος Θρακικόν. Ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται· δυσχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112 ΕΒΡ. Ἀλκαῖος Εὖρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114 ΒΛΕ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἐστὶν ὁρατὸς, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. Ἄλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροον· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. ΝΕΙ. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἶναι, ἢ τοὺς Βλέμυας. οὐκέτι γινώσκεται

Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας.
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ' ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με·
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰαῖ, φαντί, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη· [στρας
Εἷς δ' ἀπὸ τᾶσδε φέροιτο Μόλων ἄγχοιτο παλαί-

σκέπτεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχλην ἔκτισεν Εὐκράτην. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαίμως, ὅ ἐστι κατὰ συστροφήν. ἢ παρὰ τὸ νέαν ἰλὺν φέρειν. ἢ ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρῶν, ἀερσομένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115 ΥΕΤ. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτούς. καί φησιν· ὦ μήλοις ὅμοιοι Ἔρωτες· τουτέστιν, ἐρυθροί, Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν Φιλῖνον. Ὑετὶς δὲ καὶ Βυβλίς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Δαῦνος καὶ Βυβλίς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Δαῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα, ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116 ΟΙΚ. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118 ΒΑΛ. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύετε διὰ ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραστον Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ δύσμορος ἤγουν, ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120 ΑΠΙ. Ἀπίου χαυνότερος. ἀσθενέστερος γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121 ΤΟ ΤΟΙ. Τὸ καλὸν ἄνθος σου· ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σου διαρρεῖται), φθείρεται.

122 ΜΗΚ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123 ΤΡΙ. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν ἤγουν, καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τοὺς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ λυποίη ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλεγειναῖς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτρυόνων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125 ΕΙΣ. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ

Ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραῖα τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἦμεν.
Χὡ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὡ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχοίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο

Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλιν δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησὶν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγεται δὲ ἡ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος, προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμὲν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἀράτου ἀντερασταί. παλαίστραν δὲ λέγει, τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς, καὶ τὴν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων, ὀνοματικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126 ΑΜΜ. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω. καὶ γραῖα, ἥ τις ἐπᾴδουσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωροῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατέχοι.

127 ΕΠΙ. Ἥ τις δι' ἐπαοιδῶν, τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. φθύζειν δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν, τινὲς δὲ, ὀλιγωροῦντες συμπαρεῖσαι.

128 ΤΟΣ. Τόσα ἔφην. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δέ φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο. διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδὴν ἣν ᾖσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ λαγωβόλον εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ΑΔΥ Ἡδέως γελάσας καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μουσῶν, τουτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130 ΠΥΞ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Πύξιος λέγεται. ἤγουν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἡ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' οὗ καὶ Πύξιος Ἀπόλλων, καὶ Πάν. ἤγουν, Φύξα τις ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, ἀφνίδως ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κώων.

133 ΑΔΕ. Ἔξωθεν δεῖ προσλαμβάνειν τὸ παραγενόμενοι κατεκλίθημεν. σχίνοιο, ἤγουν ἀπὸ σχίνου γεγονυιμένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

134 ΟΙΝ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν ἐπιπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135 ΠΟΛ. Πολλαὶ δὲ αἴγειροι καὶ πτελέαι

Αἴγειροι πτελέαι τε. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα

πτελέαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ἐδονοῦντο, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο.

138 ΟΡΟ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ὀροδαμνίδας δὲ, παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μουσᾶτος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. ΑΙΘ. Αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἰθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γὰρ ἐστὶ νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, πόνον εἶχον, ἤγουν ἐπόνουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139 ΟΛΟ. Η χελιδὼν, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἡ ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών· στάζω, σταγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· πλάσσω, πλαγών· κοκκύζω, κόκκυξ.

141 ΑΚΑ. Ἀκανθὶς δὲ ὀρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν· καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρος φασὶ διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143 ΠΙΟ. Κατὰ πολὺ πλουσίου· ἤγουν, εὐκάρπου. ἢ πίονος, λιπαροῦ, λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144 ΟΧΝ. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ, ἔφη, τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρεμάννυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνα εἶναι, τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ

147 ΤΕΤ. Ἤγουν τετραετὲς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἐν ἔτος κατὰ τινας. ΕΧΟ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασσὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

148 ΝΥΜ. Θαυμάζας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι.

149 ΦΟΛ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδελφιζὴν δὲ ἔχει τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων, καὶ Φόλος, ὑφ' οὗ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέν τοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινόμενος παρ' αὐτὸν εἰς τὸν Ἥφαιστον. Φόλω δὲ, ἀντὶ τοῦ Φόλου. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον, εἰς ω μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα, συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. νέκταρ δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν, τὸν οἶνον εἶπε τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ χορεῦσαι τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐελπίδου μετενήνοχε.

151 ΑΝΑ. Ἄναπος, ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. οἱονεὶ ἄνυδρος ποτὲ ὢν, καὶ ἀένναον ἴσχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων, ὄρη ἔβαλλεν. ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριος φησι, τοὺς πεπλανηκότας οὐκ οἶδ' ὅπη φιλότης.

154 ΔΙΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε· ἢ ἐπηγάσατε. ὤϊξεν ταμίη ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155 ΔΑΜ. Ἡ Δημήτηρ παρὰ τὴν ἅλωνα, ἀλωῒς, καὶ ἀλωὰς λέγεται. ΣΩΡ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύουσι τὸν πυρόν. κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατετίθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τληπολέμου.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. ἃ δὲ γελάσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

156 ΠΑΞ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, τὸ πτύον πηγνύειν. αὐτῆς δὲ λέγει τὸν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛ. Ἱλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, ἀφθονίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157 ΔΡΑ. Δράγματα, τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωροὺς, ἢ τοὺς θημῶνας. τὴν Δήμητράν φησι μὴ μόνον ἀστάχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν. διὰ τοῦ ἀμφοτέρης δὲ, τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ η΄. Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ᾽ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τεθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον η΄.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑφνιδι τῷ χαρίεντι συνώντετο βουκολέοντι, (κας.
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Μενάλ-
Ἄμφω τώγ᾽ ἤστην πυρρότριχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ᾽ ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;

ΔΑΦΝΙΔΙ. Ὁ Μενάλκας, ὥς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

3 ΑΜΦ. Ἀμφότεροι οὗτοι ἤστην πυρρότριχες. ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ, οἱ πεντεκαιδεκαέτεις καὶ πορρωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαέτεις καὶ κατωτέρω. ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν δεδιδαγμένοι. ἄδειν δέ ἐστι, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6 ΜΥΚ. Ἀντὶ τοῦ μυκητῶν. ἐπίουρε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος· Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. καὶ, ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ ὁρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ἄδων. Διατείνομαί σε νικῆσαι ἐγὼ ἄδων, καὶ τοσοῦτον καθόσον ἐθέλω.

Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρῄσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμὶν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ,
Χἀ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.

8 ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τούτου τοῦ λόγου· ὦ Μενάλκα συρικτά, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδώς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως διαπιθέῃς. ἢ οὐδ' εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11 ΧΡΗ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι, καὶ ἔργοις μαθεῖν ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἄεθλον; ἄθλον τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα. ἐνταῦθα δὲ ἄθλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

Πρώαν νιν σινέπαξ' ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διαχρωθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τιῶόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χὼ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
Χὼ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰύκτα Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,

26 ΤΗΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ, ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκός, ἐκέλευεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τιῶόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον· λείπει τὸ σκόπει. ἵν' ᾖ, σκόπει, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. φάλαρος δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δὲ, καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30 ΠΡΑ. Πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰύκτης. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. λαχὼν καὶ κληρωθεὶς· ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰύκτης δὲ, παρὰ τὸ ἰύζω ἰύξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰύκτα ἀντὶ τοῦ ἰύκτης· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31 ΕΙΤ. Εἶτα δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν ἢ βουκόλοις ἁρμόζουσαν, ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ᾖδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον, ἡρωϊκὸν, καὶ ἡρωελεγεῖον.

33 ΑΓΚ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος. ποιητικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. ἄλλως, γλυκύτης τὸ σχῆμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ. τὰ συγκεκλασμένα οἷον. θεῖον δὲ γένος τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ. ἢ ἐκ Διὸς, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς συμματρειδεῖς θεοὺς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μένωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴ τι που μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ᾖσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπιστάμενος.

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· κἤν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὼ ποιμὴν ξηρὸς τηνόθι, χαὶ βοτάναι.

35 ΨΥΧ. Ἤγουν, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας τὰς ἀμνίδας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τις τόδε, ἤγουν, ἑκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ οὐχ' ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὁρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν, κατὰ μεταφορὰν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36 ΕΛΑ. Ἔχοι δηλονότι ἔχοι, ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37 ΓΛΥ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ, αἴπερ ὁμοῖον, ἀντὶ τοῦ εἴπερ ὁμοίως.

39 ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν. ἐπεὶ τὸ τι ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει.

41 ΠΑΝ. Πανταχοῦ ἐστιν ἔαρ. ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ἔνθα, τόπον ἕνα δηλοῖ τινά. ἀορίστως δὲ λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω· κἤν τι Μενάλκας τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τι, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ, πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δέ εἰσι νομαί. νομὸς, ποιητικόν· νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος, ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ νομοὶ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅπου φησὶν ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἔαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ πάντῃ, Δωρικῶς παντᾷ περισπωμένως. τὸ δὲ οὔθατα πλήθουσι, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα. τρέφεται δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ τὰ νέα καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὔξονται. παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

44 Χ'Ω'. Καὶ ὁ τοὺς βοῦς βόσκων.

45 ΕΝΘ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χαἰ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·

45 ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μου Μίλων βαίνει, πάντα αὔξει, καὶ σφριγᾷ, καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48 ΑΥΟ. Ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

49 ΑΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν, τὸν τράγον φησίν. ΒΑΘ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών. ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων.

51 ΙΘ'. Ὦ κολοβὲ τράγε ἄπελθε ἐκεῖ ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφανῇς διὰ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. Μίλῳ δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Μίλων. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν, οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος. Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ, δεῦρο συμπαρεῖναι δεῖ, ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προειρημένου, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτά, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰρ τῷ ὕδατι δηλονότι ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. Ἴθ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκερων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει. κόλος γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἐβόσκε, καίπερ ὢν θεός.

53 ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσᾶ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν· ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. τάλαντον δὲ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα, καὶ τὰ τῷ

ζυγῷ

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τύ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ, λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τᾶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

ζυγῷ σταθμιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον.

55 ΑΛΛ. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει ἀλλὰ εὐφραινόμενος σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57 ΔΕΝ. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών. περὶ τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. περὶ δὲ τοὺς ὄρνιθας ὕσπλαγξ, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58 ΑΓΡ. Τοῖς θηρείοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατεθεῖσι τὰ δίκτυα, οἱ ἄγρευς, ἀπὸ κοινοῦ, φοβερὸν κακόν· τοῖς ἀνθρώποις δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένων τρυφερᾶς πόθος.

59 ΩΠΑ. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔχω, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61 ΤΑΥ. Ταῦτα μὲν οὖν κατ' ἀμοιβὴν (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ δι' ἀμοιβαίων) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν, προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63 ΦΕΙ. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἀπέχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἀπέχε τῶν τοκάδων, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

65 ΛΑΜ. Ὄνομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐράν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων· ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὁρᾶν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὅμοιοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66 ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔχει. φησὶ γὰρ

ἐν τῷ

Ταὶ δ' οἶες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ὅτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σῖτα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὥς τὸ μὲν ὡρνὲς ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκελάθην ἀπὸ τὸν πικρόν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
Ἀδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χὰ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.

ἐν τῷ β τῆς Ἰλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσηκόντως τὴν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥαθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔννοοι, κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι. ὥστε καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67 ΑΠΑ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη φύηται, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72 ΚΑΜ. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταυτὸ συνελκύσασα ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τουτέστιν, σύνοφθαλμος ἢ συνετὴ λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην, ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε. οὐ προσηκόντως δοκεῖ κεχρῆσθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τοῦ λόγου· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραστός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι. δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλους γυναῖκες ὁρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τις ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. καλὸν δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι, συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74 ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον· οὐ μὴν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἡδύν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν πικρόν ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην, ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ· τουτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῇ, οὔτε τὸ πρὸς τὸ λιπαρόν, οὔτε τὸ πρὸς ἡδονήν

84 ΛΑΣ.

Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικήσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κἀκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

84 ΛΑΣ. Ἆθλον δὲ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἐπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85 ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἤγουν, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. μιτύλαν αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ὑπὲρ κεφαλᾶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88 ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90 ΚΑΤ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

93 ΝΥΜ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθάπερ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τιτρώσκεσθαι. ΝΑΙ. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβάλλοντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησιν ἀπείπασθαι αὐτὴν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. ὡς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποὶ, φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ θ' Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομίας Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν· γέρας δ' ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας, στρόμβον ὄστρακον.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βουσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χοἳ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς,

ΒΩΚ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐν τούτῳ, ὡς καὶ Ὅμηρος· τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βουκολικῶς ᾆδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3 ΥΠΟ. Η ὑπὸ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ στείραισι τὰς ταύρως ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥς τινες. στείρας δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται, διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων. ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι γόνου.

5 ΑΤΙ. Ατιμα. καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ κατ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7 ΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς,

Ἁδὺ δὲ χἀ σύριγξ, χὠ βουκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀ-
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. (πάσας
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὗαι

βοῦς, καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι· καὶ ἐγὼ ἡδὺ μελουργῶ δηλονότι.

9 ΕΝΤ. Ἐστὶ δέ μοι πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἡ γὰρ παρὰ, ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐστιβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ κοίτῃ δηλονότι, νένασται, ἤγουν ὑπέστρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ τοῦ νάσσω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἅς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέρριψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. σκοπιὰ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος. ἐφ' οὗ ἐστι τινὰ ἱστάμενον, τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι.

13 ΑΚΟ. Λείπει τὸ παῖδες.

15 ΑΙΤ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην, μητέρα θηρῶν. ἤ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16 ΕΧΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὥστε εἰ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολύ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής.

19 ΔΡΥ. Δρύϊνον πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. χόρια δὲ τὰ κυτλάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παρίστησι τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσσοντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾶν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ νεοτρόφοιο γλίας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20 ΦΑΓ.

Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ᾽ ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ᾽ ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβον καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ᾽ οὖσιν. ὁ δ᾽ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βουκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ᾽ ᾠδὰν
Ταί ποκ᾽ ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

20 ΦΑΓ. Φηγοὶ οἱ βάλανοι. εἴρηται δὲ, ὅτι περὶ τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε. φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21 ΝΩΔ. Νωδὸς, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. οὐ μὴν δὲ καὶ νωδὸν φαμὲν αὐτό. ἀλλ᾽ ἐκεῖνον φαμὲν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κλησσάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κλησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ἄμυλον δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασταστόν· ὅπερ ἐστὶ δὲ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσημμένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς, τοιοῦτος τουτέστι, τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμύλοιο. Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατινων πυρῶν γινόμενος. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γινόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22 ΕΠΕ. Ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23 ΚΟΡ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν, βαρύτερον γάρ ἐστι περὶ τὸ ἄκρον. ῥόπαλον δέ ἐστιν ἀμφωτήριον, καὶ ἑτερορρεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, ἣν τινα ὁ ἀγρὸς τοῦ πατρός μου ἀνέθρεψεν. αὐτόρριζον· ἣν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25 ΣΤΡΟ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. ἐκείνῳ δέ φησιν, ἤγουν, τῷ Μενάλκᾳ, ἐχαρισάμην ὄστρακον στρόμβου, οὗ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον. ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐσάλπισεν.

28 ΒΩΚ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ μοῦσαι τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ᾽ ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως μου ἐπὶ γλῶσσαν φλύκταιναι φύηνται. ἐκείνοις γὰρ εἴωθε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κελεύουσι.

30 ΜΗΚ.

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν, τώς δ' οὔ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

30 ΜΗΚ. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ, τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον· Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφύγδονες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκταινώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀκολαστήματα ἐπὶ τοῦ ῥινὸς γινόμενα.

33 ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος εἴθε εἴη πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35 Ὡς μὲν ὁρῆτε] Γράφεται καὶ, οὓς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ οὓς μὲν ὁρεῦντι· τουτέστιν, οἷς μέν ἐστε φίλαι ὦ μοῦσαι, χαίρουσιν ἐκεῖνοι· οὓς δέ τινας οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ περιέλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὴν Ὀδυσσείαν φησίν· ὅν τινα οὐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συώδεις γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς· καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ ι. Εἰδυλλίου.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θυγατρὸς εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τοῦτο πυνθανομένου τοῦ Μίλωνος τί οὕτω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτοῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἀπαγγέλλει. Παυσαμένου δὲ τῆς ᾠδῆς αἰρεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ι'.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡγατίνα Βουκαῖε, τί νῦν ὠζυρὲ πέπονθας;
Οὔθ' ἑὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπεῖν ἄγες·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,

ΕΡΓΑ. Ἐργατίνα. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἐργατίνης. καὶ κλίνεται τοῦ ἐργατίνου. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. Βουκαῖον, οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ κάρφω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω. ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ, καὶ ᾠδῇ. βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν, κύριον ὄνομα τὸν Βουκαῖον λέγει. ὀιζυρὸς δὲ ὁ ταλαίπωρος καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀϊζύς, ἡ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριστά, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὐδ' ἅμα τῷ πλησίον λήιον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ οὔτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις θερισταῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2 ΟΓΜ. Ὄγμος κυρίως, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομή. ἤγουν, ἡ αὖλαξ, ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἡ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή. καὶ ἔστιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3 ΛΑΙ. Ἀπὸ τοῦ θερίζειν. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ τοῦ

Ὥσπερ ὄις ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῆ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγης;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ᾽ ἀπεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι᾽ ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη. χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ᾽ ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ᾽ ἔχω οὐδ᾽ ἅλις ὄξος.

η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. κάκτος δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5 ΔΕΙ. Δείλη ἑώα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μεσοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν στίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ἀποτρώγης τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν οὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος. καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. αὔλακα δὲ, τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7 ΟΨΑ. Τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ καὶ μόλις θερίζων. ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελύσθαι. ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤ. Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ἀπεράμνους γὰρ τοὺς σκληροὺς φασὶ, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τειρομένας, καὶ ἀτειρόμενα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11 ΧΑΛ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετοῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἥ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπόν φασι μαθοῦσαν κύνα σκυτοτραγεῖν. ὥσπερ φησὶν ὁ γευσάμενος χορίου κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικοῦ πάθους γευσάμενος.

12 ἈΛΛ. Σὺ μὲν φησὶν ἄπειρος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἑνδεκάτην ἡμέραν ἤδη.

13 ΠΙΘ. Τουτέστιν, οὕτως ἐν περιουσίᾳ ζῇς, ὥστε σε καὶ ἐρᾶν. ἢ ἐρανιζόμενός φησιν, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγυνίων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω. Ἄλλως. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπ' ὄρθρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

15 Τίς δέ τυ τῶν παίδων λυμαίνεται; Βα. Α' Πολυβώτα,
Α' πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία.

ἀντλεῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ καὶ πλουσίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἴνῳ κεραννύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται· ἅτε ἀργὰ συζῶν, ὁ δὲ μηδὲ ὄξους ἔχων πιεῖν, καὶ τῷ πόνῳ μαχόμενος, οὐκ ἐρᾷ.

14 ΤΟΙ. Πάλαι φησὶν, ἀπὸ τοῦ ὄρθρου πάντα μοι ἦν καλὰ, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόρρω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ περὶ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ἄσκαλα] τουτέστιν, αὐτὸς ἔμπροσθεν μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα ἐστὶν εἰς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλιστά εἰσιν. σκαλεύειν δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδος, ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15 ΤΙΣ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει. ὦ Πολυβώτα· ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τοῦ Πολυβώτου λέγει. ἡ τοῦ Πολυβώτου οὖν φησι λυμαίνεταί με. ἥ τις πρώην θερίζουσιν ἡμῖν παρ' Ἱπποκόωντι, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ.

17 ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως περιῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέπτωκας, οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18 ΧΡΟ. Γράφεται καὶ, χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται. ἁ καλαμαία δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρουραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γενομένη, καὶ καλεῖται μάντις. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθινηκυῖαν, τοῦτό φησιν· ἢ τὴν ἐπιβλαβῶς καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκης τοὺς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτοὺς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. λέγει δὲ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροϊξεῖται, καὶ πλησιάσει τῷ χροΐ τοι, καὶ σοῦ· ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συγκοιμηθήσεταί σοι. τινές φασιν εἰκάσαι τὴν Βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ καὶ τὸ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἥ ἐστιν ἰσχνὴ, καὶ λεπτὴ, καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα οὖν φησι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τοὺς στάχυας. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρους καὶ προσίζουσα οὖσα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις,

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ᾽ ἀρχῇ τυ. τυφλὸς δ᾽ οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὠφρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾷον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ᾽. ὧν γὰρ χ᾽ ἅψησθε θεαί, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·

ζώοις, κακὸν παροιμιῶδες. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδεία, προσκαλεῖται τὴν χρῶτά σου καὶ τὴν νύκτα· τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ, καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεταί σοι.

19 ΤΥΦ. Τυφλὸν τὸν πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν διάνοιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν καρπῶν περιουσίᾳ, ἢ εὐφορίᾳ, ἡμῶν ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν πηρωθῆναί φασιν, ἵνα μὴ βλέπων, ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν αὐτόν φασι, διὰ τὸ ἄκριτον. Ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ ὠφρόντιστος ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφρόντιστος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτον ἐστι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρῶντες, ἐκτήκονται ταῖς φροντίσι. Σημειῶσαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά φασι, τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν, ἔστιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἥ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅθεν ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἔρως τυφλός· ἤγουν, τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20 ΜΗΔ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν εἴποις.

21 ΜΥΘ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι· σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον· καὶ ἕνεκα τῆς κόρης, μελῴδει, τραγῴδει. οὕτω γὰρ ποιῶν, ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπῆρχες.

24 ΜΩΣ. Ὦ Μοῦσαι Πιερίδες· ἤγουν, αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ οὖσαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα· ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψεσθε θεαί, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26 ΣΥΡ. Συρελάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἁλιόκαυστον, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. μελίχλωρον δὲ, ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρουν· τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον, μελανόχρωτα ἠρέμα, καὶ οὐ λίαν μέλαιναν.

28 ΥΑΚ. Τὴν ὑάκινθόν φασιν, ἀπὸ τοῦ αἵματος

Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον;
Σχῆμα δ' ἐγὼ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνος. τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλήθει Βοῦκος ἀοιδάς·

τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος. διὰ τοι τοῦτ' ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. διὰ τοῦτ' οὖν καὶ γραπτὴν ταύτην εἶπεν. ἢ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τό, αἶ, αἶ. εἶναι δὲ σύμβολον, τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίαν, περιπεσὼν τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑπογράφει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα φείδων εἶπεν [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο, Εἴαρος ἀντελλομένου γεγραμμένα κωκύουσαν.

29 ΠΡΩ. Ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

30 ΚΥΤ. Ὁ κύτισος, φυτόν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31 ΓΕΡ. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου, αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ μανίαν ἔχω.

32 ΑΙΘ. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσου, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ πεπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35 ΑΜΥ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν, καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλέως τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καί, σχῆμα δ' ἐγώ· καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36 ΟΙ. Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοι εἰσίν. οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι.

37 ΤΡΥ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακή, ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιτζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ. καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, ὁ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίως.

38 ΚΑΛ. Τοῦτο ὁ Μίλων ἐρωνευόμενος.

Ὡς δὲ ταὶ ἴδιδιμ τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι, Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
Ἐς βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν

νοούμενος ἐν ἤθει φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα τὸ βουκαῖον, βοῦκον καὶ βοῦκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς.

39 ΩΣ. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς δὲ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρρύθμησεν ὁ βουκαῖος.

40 ΠΩΓ. Πώγωνα, τὰ γένεια φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικὸς, ὅτι τὰ γένειά σου μακαρίουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41 ΘΑΣ. Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾄδει. διωκτὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον. θέασαι δέ φησι καὶ ταύτην τὴν τραγῳδίαν τοῦ Λυτιέρσου, ἣν μέλλω ᾆσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης, ᾤκει Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ὢν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων ὑποχωρῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνειλῶν ᾖδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔρριψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν, ᾄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. τοῦτον δέ φησιν Ἀπολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω· καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τὴν θεριστῶν ᾠδὴν Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Λυτιέρσου ᾠδὴν, φησί.

42 ΔΑ. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Λυτιέρσου ᾠδή.

44 ΣΦΙ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἐπομένους, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντας· δράγματα δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σταχύων τὴν ἀριστερὰν, παρὰ τὸ δράττειν. ὅθεν καὶ δραχμὴ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῶν κερμάτων. ἀμάλλη δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν, ἢ καὶ διακοσίων.

45 ΣΥΚ. Ἤγουν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον, εὔθραυστον, ἀσθενὲς, καὶ ἀδιάφορον. ὅθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

46 ΒΟΡ. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλλας θημωνοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. κόρθυος δὲ, τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν, τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας συρρέουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἅ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμένῃ. ἡ κόρθυς δὲ, κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω παῖδες βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
Κάλλιον ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὼς φακὼς ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.

48 ΣΙΤ. Ἑτέρα παραίνεσις. δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾶν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. καλάμη δὲ, τὸ καλυπτήριον τοῦ στάχυος. ὅσον τι σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50 ΑΡΧ. Δεῖ φησι τοὺς ἀλῶντας, μεσημβρίας ἀλοᾶν. τοὺς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51 ΕΛΙ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδύνειν. τὸ θέρμα, ἐλινύω τὸ βραδύνω· οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων, πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52 ΕΥΚ. Μακάριος. ὑποσκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὐτάρκες ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

54 ΚΑΛ. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτοῖς παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ἐπιμελητὰ, ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ τὸν φακὸν ἕψειν, παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας· ἢ, κάλλιον ὦ ἐπιστάτα ἕψειν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ἐπιτάμῃς, ἤγουν σχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56 ΤΑΥ. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον. ἀπὸ τοῦ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελάθει βῶκος ἀοιδὰς, μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγος τὸ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ἄμμι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ θεῖα Λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος. ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] Ταῦτα τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικὰ ὡς σὺ ποιεῖς Βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτος. ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος.

Τὸν δὲ τεὸν βουκαῖε πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

νος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπάνω ταῦτα συνάπτουσι.

57 ΤΟΝ. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου ὦ Βάττε τοῦ πτωχοῦ, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀνισταμένῃ ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ λιμηρὸν, ἀντὶ τοῦ πτωχόν. ἢ χρὴ δέ σε τὸν σεαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ ια' Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτὸν τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ΚΥΚΛΩΨ,

Εἰδύλλιον ια'.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδύ.

ΟΥΔΕΝ. Ὁ νοῦς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μοῦσαι. τοιαύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν, ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδάν. Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὰ αἱ μοῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον, κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιστάμενος, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ, ἐκεῖνος ἐθεράπευσε τὸν ἔρωτα μελουργῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας νέος ὢν, καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω κικίννων, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἠμέληντο πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὄϊες αὐτοῦ ᾄδοντος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ αὔλιον, τουτέστιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος, ἦδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. Ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μέν εἰσι χριστὰ, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δὲ ποτὰ, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3 ΚΟΥ. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾶν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία. καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα.

Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

4 ΕΥΡ. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7 ΟΥΤ. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾳδίως διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συρρακούσιός ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως, περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10 ΗΡΑ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, ὥσπερ μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τοῦ κοινοῦ μέρους αὐτῆς, οὔτε ῥόδων, οὔτε μήλων. μήλων μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ῥόδων δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης. παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρεια. ΚΙΝ. Τοῖς μαλλίοις. τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται. Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίννους.

12 ΑΥΤ. Αὐταὶ ἀντὶ τοῦ μόναι. Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων, ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17 ΑΛΛ. Ἀλλὰ πεπαρμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε τὸ φάρμακον, τουτέστι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνετίθει ἐμμυθύσως, περὶ τὴν θάλασσαν βλέπων.

19 ΑΠΟ. Μισεῖς, ἀπορρίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ τὸ ἀπορρίπτω. προσβάλλω, τὸ προσερχῶ· ὡς τὸ, προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως.

περι-

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδ' ἔτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις.
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὠτερον ὡς μία μακρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ' ωὗτος τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,

περιάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολή, τὸ ἔνδυμα.

20 ΛΕΥ. Τυροῦ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀττικοὶ προφαλίδα καλοῦσι.

21 ΓΑΥ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος. καὶ γαυρᾶν ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεσθαι. ἐκ τούτου συγκριτικὸν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑ. Σκληροτέρα ἀώρου σταφυλῆς. ὄμφαξ γὰρ ἡ ἄωρος σταφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία. ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον, ὃ δὴ πινόμενον, τὰς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

24 ΛΥΚ. Ἀντὶ τοῦ λευκόν. οἱ γὰρ λύκοι, αἰθαλώδεις τὴν χροιάν. ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσι τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκούς· ἢ πολιοὺς, ἀντὶ τοῦ γηραιοὺς, καὶ παλαιούς.

27 ΔΡΕ. Τὸ δρέψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς· τὸ γὰρ ἐνεργητικὸν ἄχρηστον. σημαίνει δὲ τὸ τέμνειν. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχυας δρεπόμεθα.

28 ΠΑΥ. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33 ΠΛΑ. Τουτέστιν εἰμὶ σιμός. σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συγκατατεθλιμμένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

34 ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὤν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδὴς, ποιμήν εἰμι προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. Καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω.

Κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κήμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρώς,
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς;
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα

πιέζω. ἐν τούτου καὶ βδέλλαι, αἱ ἐκμυζῶσαι καὶ πίνουσαι τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37 ΤΑΡ. Ταρσοὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38 ΣΥΡ. Γινώσκω δὲ διὰ συρίγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39 ΤΙΝ. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδων τουτέστι, διὰ μελουργημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. γλυκύμαλον. ναί φησιν οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον, ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἐστι γὰρ μήλου γένος. Σαπφώ. Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ.

40 ΤΡΕ. Τοῦτο ἐρεθιστικὸν ἤγουν, παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα. ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ἀμνοφόρως γὰρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ μαννοφόρως. χαίρεται γὰρ ὄν ποσι καὶ οὕτω. μάννος δέ ἐστιν, ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον.

41 ΣΚΥ. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42 ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἕξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45 ΡΑΔ. Ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον.

46 ΕΝΤ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος, καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν. οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συντελεῖν.

47 ΑΠΟ. Ἴστέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ

δὲ τῶ

Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἢ μάκων' ἁπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,

δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐστὶ δενδροφόρος, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος τῆς χιόνος τηκομένης, ῥεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48 ΠΟΤ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. οὐκ ἔστι δὲ τῆς ἀμβροσίας, καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49 ΤΙΣ. Ἤγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50 ΑΙ. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι συνόφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἐστί μοι ξύλα δρύϊνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, οὗ γλυκερώτερον οὐδὲν ἐμοί, ὑπὸ σοῦ, ὑπομείναιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

54 ΜΟΙ. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56 ΕΦΕ. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα· κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθείην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα, τοῦ χειμῶνος. μήκων δὲ λέγεται ἡ κεφαλή, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κώδεια.

57 ΕΡΥ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησί, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρί, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60 ΝΥΝ. Λείπεται τοίνυν ὦ κόρη, καὶ ἐπεὶ οὐ βράγχια ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰ-

χθὺς

Αἴκα τις σὺν ναΐ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεῦ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;

χθὺς ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾶν. ἐὰν γὰρ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται) δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63 ΕΞΕ. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια. καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λήθην λάβοις ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος, εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἴθε βουληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν. καὶ εἴθε βουληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, πιτύαν δριμεῖαν καταπεπτωκὸς ἐμβαλοῦσα.

67 Α'ΜΑ. Ὅτι οὐ μητροπολεῖ μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθὼς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀγροικικὸν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προσαγαγοῦσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλὴν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐ φροντίζει.

72 Ὦ ΚΥΚ. Ὥσπερ συστραφεὶς, καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται· ποῦ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπτωκυίας καὶ πεπλανημένας ἔχεις, ἐὰν ἀπελθὼν καλαθίσκους συμπλέκῃς, καὶ ποαν θρέψας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75 ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τί περὶ ἀμηχανίαν τρέπῃ; Ἡσίοδος· Νήπιος,

ὅς τις

Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεί κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, τὰ ἀνέτοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει. τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε· ἤγουν, τὴν ἀγαπῶσαν φίλει.

80 ΟΥΤ. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. οὕτως ὁ Πολύφημος, φησὶ, μετεχειρίζετο, τὸν ἔρωτα ἐθεράπευε μελουργῶν.

81 ΡΑ. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι. ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ ιβ' Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Ἀΐτης, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. Ἀΐτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἐρωμένους· οἱ δὲ, Ἀΐτας, τοὺς ἑταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμούς. ἢ Ἀΐτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους περιμένωσιν· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ᾽ αὐτοὺς φημίσωσι τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου.

ΑΙΤΗΣ, Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἤλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες, ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ'.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἀΐτης. γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ᾽ ἑνὸς γὰρ προσώπου προάγεται ὁ λόγος, τουτέστι, τοῦ Θεοκρίτου. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, οὐ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἰσπνήλος ὁ ἐραστὴς κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον. Ἀΐτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλέα παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι· καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐπεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

ΗΛΥΘ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπανεφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2 ΠΟΘ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι, γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3 ΟΣΣΟ. Ὅσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ οἶς τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προτιμο-

Ἥδιον, ὅσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,
Ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός, ὅσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγόν,
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν, εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ μυκλαΐσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν·
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.

τέρα τῆς πολυγάμου γυναικός, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτέρα ἐστὶ πρὸς τὸ ᾄδειν, δηλονότι τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σὲ ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου καταφεύγει.

8 ΣΚΙ. Ὡς ἄν τις φησὶ φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κἀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10 ΕΙΘ. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων προσᾴδοιτο ἡμῶν ἡ φιλία ἤ. ἢ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις ὁμοῖοι οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως. γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις, λόγος ᾀδόμενος· ὅτι δύο τινὲς ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

11 ΕΠΕ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι. ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδοί· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12 ΔΟΙ. Τοῦτο ὡς τοὺς προγενεστέρους. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες, λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ὁ ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος Εἴσπνηλος, τουτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν Ἀΐτας, τουτέστιν ἐρώμενος. οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13 Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἴσπνηλος ὀνομαζόμενος. οὕτω γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνηλόν φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Ἀΐτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόρροπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοσταθμοῦ. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο. Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνική.

Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι· εἰ γὰρ ἀγήρω
Ἀθάνατοι γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω,
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,

17 ΕΙ. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ τοῦ Κρόνου. ΑΓΗ. Ἠγήρω, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις, διὰ μνήμης εἶναι καὶ ἀδεῶς, καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἤ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγουν διὰ μνήμης ὑπαρχόμενοι. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γευσάμενοι. εἰ δὲ συμβαίη ἡμεῖς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ᾅδου, μετὰ διακοσίας γενεάς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου, τοῖς πάντων ἔγκειται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἠϊθέων στόμασι δηλονότι.

22 ΑΛΛ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ οὐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τουτέστιν ἰσχυρότατοι βοηθοί, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλόν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τοῦ ψεύδους σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δέ σε] ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ. οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γενήσεται, ἢ μᾶλλον φύσει· εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύσματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24 ΨΕΥ. Φῦσαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν. καὶ οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα, ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἴονθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25 ΗΝ. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27 ΝΙΣ. Νισαίους τοὺς περὶ τῆς Ἀττικῆς. ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα· ἀφ' οὗ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῷ ἀριστεύοντες. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

Ὄλβιοι οἰκείητε, ὦ Ἀττικοὶ ὡς περὶ ἄλλων
Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐρειδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βεβριθὼς στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

28 ΟΛΒ. Μακαριωθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυὴς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαιαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχέοιτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλέα περισσότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐραστὴν παιδὸς γενόμενον, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35 ΗΠΟ. Οὕτως ὁ κριτὴς, φησὶν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ στόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μὴ, ἡ λεγομένη χρυσοῦ, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ στόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ ιγ'. Εἰδυλλίου.

Τοῦτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῴχετο· τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς.

ΥΛΑΣ,

Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος·
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ'.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τοῦ μὲν Ὕλα, ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τοῦ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτου Ὕλας. Δωρίδι.

6 ΛΙΝ. Λῖν τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τῆς λίς. καὶ Ὅμηρος· ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων. καὶ, λὶς ἠϋγένειος. ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρῆναι, τὸν Ἑλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7 ΥΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου καὶ Κήυκος. Εὐφορίων δὲ, Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον· καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΦΟΡ. Τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φορεῦντος, ἀντὶ τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος.

Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἧς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὐδ' ὁπόχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀώς,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματέρος ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.

9 ΟΣΣ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδωρος δὲ ὑπὸ τοῦ βουκόλου Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεσπιάδους.

10 ΧΩΡ. Οὐδέ ποτε, φησὶν ὁ Ἡρακλῆς, αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12 ΟΥΔ. Οὔτε τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματί τινι ὄντες, ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν πλουσιωτέραν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ὀρτάλιχοι δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέ ποτε πετόμενοι. μινυροὶ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς. πέταυρον δὲ, σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεν πέταυρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν αἰθαλόεν εἰπεῖν τὸ πέταυρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἰθαλοῦν λίαν. οὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτω, μέχρι τοῦ, αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τοῦ Θεοκρίτου. Φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτὸν ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἱ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν· τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τουτέστιν ὁ στερρὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὅς τις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος Ὕλα, τοῦ φέροντος πλόκαμον· τουτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο· τουτέστιν, ἐπαινετός. εἰς τοσοῦτον δὲ δεδούλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τοῦ παιδὸς, ὥστε οὐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ· τουτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διαπαντὸς συνῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ. τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδὸς, μήτε τῷ μέσῳ τοῦ ἤματος, τουτέστι, τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχει ἡ λεύκιππος ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τουτέστιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη. μήτε ὁπότε ὄρνις τὰς νεοσσοὺς, ἔχουσα καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἡλίου δυόντος ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περισαλεύουσα, σκέπει καὶ περιθάλπει. οὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμόν· τουτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15 ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν

Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο χὼ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὸν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι· τετραμμένου εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργὼ,

αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκειν καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος. μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου ἐθισμένων καλῶς ἕλκειν.

20 ΜΙΔ. Μίδεια πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτήν φασιν. Ἀργεία δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22 ΚΥΑ. Κάρυστος ὁ Περγαμηνός φησι, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὄρχου πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ σταδίων εἴκοσι, εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργὼ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαπεπτηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς εἰ διασώσαιτό τις ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδὲν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23 ΒΑΘ. Φᾶσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25 ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολήν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο στέλλεσθαι τοῦ πλοῦ, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένου ἔαρος· τουτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δὲ αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς καθ' ὅν φησι καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τοῦ ἔαρος, τηνικαῦτα τοῦ ἀπόπλου ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα· Κοκκυμὼ, Πλαυκία, Πρωτὶς, Παρθενία, Μαῖα, Στονυχία, Λαμπαδώ.

27 ΑΩ. Ἄωτος τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξύ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

30 ΕΙΣΩ. Καθωρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, κατὰ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν. ἔνθα καὶ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες· ἥτις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθλιῶν βασιλέως Προυσίου. Κίος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34 ΣΤΙ. Ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. στιβάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ, Ἔνθεν βούτομον ὀξύ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον, ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη· μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσονος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵ τινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τό, ὧν ὄφελός τι) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἡρωΐνης, ὁ ταλαεργός, τουτέστιν, ὁ καρτερικός, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰωλκὸν τὴν ἀφνειάν· τουτέστι τὴν πλουσίαν. σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας εἰσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Ἀργὼ τὴν εὔεδρον, καὶ εὐζυγόδρον, ἥτις ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, οὐχ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν συνδρομάδων· τουτέστι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας. ἀλλὰ διέδραμεν αὐτάς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθύν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερᾷ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται πλεύσεως, λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ θεῖος ἄωτος) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῷα εἰσὶν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὡρμήσαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτρεύοντες εὐρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον περίφρασις. Κίος δὲ, πόλις τῆς Προποντίδος ἤ. Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ τῆς νηὸς δηλονότι, σπουδῇ δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. παρέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμών, ὅστις ἦν ὠφέλεια τῶν στρωμνῶν. ἐξ οὗ τινος λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὀξύ, καὶ κύπειρον.

Κἤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.

36 ΚΩΧ. Ὁ νοῦς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδόρπιον, ἕνεκεν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ στερροῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμπτοῦς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἀστεμφεῖ, οἱονεὶ ἀστρεφεῖ· οἵτινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ἦχετο δὲ ὁ Ὕλας, κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· παραπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί, λέγω, θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερὰ, καὶ ἄγρωστις, ἡ γενομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, χορὸν ἀρτίζοντο. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40 ΘΡΙ. Θρῖον κυρίως, τὸ τῆς συκῆς φύλλον· παρὰ τὸ εἰς τρία διεσχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρῖον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴν πομπὴν ποιοῦντες, φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ πομπῇ καὶ ἔβαινον.

41 ΚΥΑ. Φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὥσπερ χελιδὼν, ὃ ἅμα τῇ φανείσῃ τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ΑΔΙΑ. Βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τι καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότερα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ διαίνεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. δεῦσαι γὰρ τὸ βρέξαι.

42 ΕΙΛ. Ἡ συνεστραμμένη. καθὸ εἱλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι καλητζίδαν.

43 ΑΡΤΙ. Ἡτοίμαζον, διετρέπιζον. συνέβη φησὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν στήσασθαι. ΔΕΙ. Παρέχουσι φόβον ἰδ' ὅτε αὐτοῖς ἐγγίζωσί τι καὶ ἐπιτύχουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φαμέν.

45 ΕΑΡ. Γλαυκὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρσὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις,
Κουφότερ' ὦ παῖδες ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
Ὤχετο, Μαιωτισὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός,

46 ΗΤΟΙ. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας, ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσσὸν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἁπασῶν ὁ ἔρως περιεῖχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυρώδης ὢν, εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης. ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστί. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὀνάσος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν, καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖόν ἐστι. διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

51 ΝΑΥ. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτήδειός ἐστι. Ἄλλως. ΚΟΥ. Εὔλυτα καὶ εὐπρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. οὔριον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα, ὡς τοιούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πέσῃ ἀστήρ.

53 ΝΥΜ. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55 ΑΜ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἕνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη κατὰ τοὺς Σκύθας, λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56 ΜΑΙ. Ἤτοι Σκυθιστί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι, περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57 ΕΧΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἁνδάνω.

58 ΤΡΙΣ. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν,

Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόρρω.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα.
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις [ρον.
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολλὰν δ' ἐπελάμβανε χῶ-
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἄγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.

τὸν Ὕλαν, ὅσον ἤρυγεν, ἤγουν, ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59 ἈΡΑ. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἡ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγίνετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60 ΕἸΔ. Ἡγοῦν ἐδόκει πόρρω εἶναι.

61 ὨΣ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὢν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ, εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τεταράχετο ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66 ΣΧΕ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἡγεῖτο.

68 ΝΑΥ. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηρον τὰ ἱστία κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ θεὸς, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἄμυσσειν. ἀμύσσαι γὰρ, τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνειν. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

72 ΟΥΤ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας, ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγένετο. τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν λέγοντες δηλονότι λειποναύτην, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ

τὴν

Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξεινον ἵκετο Φᾶσιν.

τὴν τριακοντάζυγον· τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἐξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ἠρώησεν, ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωῆσαι.

75 ΠΕΖ. Ἰδίως πεζόν φησιν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατεῖχε δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἄθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζᾷ δ' ἐς Κόλχως. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ἄξεινον, τουτέστι τὸν κακόξεινον. Μνασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ ιδ' Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονι ὄντι, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνίχου δὲ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐγκώμιον.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,

Ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Θυ. Ἄλλα τοι αὐτῷ,
Αἰσχίνα. Αἰσχ. Ὡς χρόνιος. Θυ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε. Θυ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀυαλέοι δὲ κίκιννοι.
Τοιοῦτος πρᾶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτάς;

Χ ΑΙΡ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ θέλοιτο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα; ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρώμενός φησι. πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα· ἤγουν, οὐ κατὰ γνώμην.

3 ΤΑΥ. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένου ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσταξ οὗτος πολὺς ὤν, ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4 ΑΥΑ. Ἀντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κίκιννοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην, καὶ τὸ κάρηνον παρατιλλόμενος.

5 ΤΟΙ. Τοιοῦτός τις ἦκεν Ἀθήνη-θεν

Ὠχρὸς κἀνυπόδατος, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὠγαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει. λασῶ δὲ μανείς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν τί τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡργεῖος, κἠγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατίκοψα νεοσσώς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς

θεν, εἰς Σικελίαν περὶ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν, εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διατρίψαι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν. ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοί, πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος· οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δέ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵτινες ἐκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵτινες ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οἵτινες ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγινόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταί, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζηληταί, Πυθαγορισταί.

7 ΗΡΑ. Ἐμοί, φησι, δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ἤρατο καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ἐπεθύμει, ὀπτοῦ ἀλεύρου. ὅθεν ὠχρός τις ἦν.

8 ΠΑΙ. Ἀστικῶς τὸ ἔχων, παρέλκει, ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9 ΛΑΣ. Λανθάνω, φησίν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου, τό, θρίξ, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξύ, τοῦ πάντη μεμανῆσθαι.

10 ΑΣΥ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾶν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα· οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος, οὐ γὰρ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11 ΟΜΩ. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12 ΩΡ. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

13 ΑΝΩ. Οἶνον δηλονότι Θρακικόν. ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. ἀνίχυρον δὲ περὶ τὸ μὴ διοχλῆσαι

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθη· ἦς πότος ἀδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὧτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὧτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κἤφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐστὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης καὶ ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τούτω τὸν κλυμένον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χάμιν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐλῦτο πόθ' ἥσυχα οὕτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' οἰῶ πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα

χλῆσαι τοῦ πίνοντος. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλεῖσθαι ἀπὸ τῆς λῃνοῦ.

17 ΒΟΛ. Βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18 ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ πότου ἔδοξεν ἡμῖν ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν. οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19 ΕΔΕ. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, οὗ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20 ΑΜΜ. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21 Α'Δ. Αὕτη δὲ ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε παρόντος ἐμοῦ· οὐδὲ ἀποκρίνεσθαί με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22 ΟΥ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου, δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὕτως δὲ ἐναντίως εἶπεν. ἀντὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ περὶ τοῦ εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28 ΜΑΤ. Τουτέστιν ματαιοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὶ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τύ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὔτοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·
Αἶνος θην λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταὶδ', ὀκτὼ ταὶδ', ἐννέα ταὶδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος· ποτίθει δύο, καὶ δύο μῆνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδ' εἰ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Ἁ δέ, Λύκῳ νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,

34 ΤΑΜ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. κόρρην γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

38 ΤΗΝ. Ἐκείνῳ φησὶ τῷ Λύκῳ τὰ ῥέοντά σου δάκρυα μῆλα πίπτειν· τουτέστιν ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἰκαστέον τοὺς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτοὺς κάλλος.

39 ΜΑΣ. Οὐχ οὕτω τις χελιδὼν τροφὴν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως, πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἑτέραν κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν δίφρον, ἤγουν τὴν καθέδραν, ᾤχετο. μαλακᾶς δέ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς καθίζονται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις.

42 ΙΘΥ. Ἤγουν εὐθύ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ θύρου. ἀμφίθυρον γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον.
Α ΠΟ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43 ΕΒΑ. Παροιμία ἐστίν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. διὰ τό, τοὺς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι.

44 ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσί, καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.

47 Α ΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῷχθαι.

48 ΑΜ. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ'

οὐ

Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δὲ πόθ', ὡς μῦς, φαντί, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χ' ὅ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθύμεις
Αἰσχίνα. εἰ δ' οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖος τις; Θυ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον.

ἐν ἀριθμῷ ἴσμεν. ὥσπερ ἐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτέ, ὅτι κρατοῦσι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνος κρείττονες τυγχάνουσιν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηΐκιαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50 ΚΕΙ. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἄν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

51 ΝΥΝ. Παροιμία ἐπὶ τό, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδῆ πράγματα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξελίκτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γάρ, φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνειληθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω κἀγώ.

Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί,
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Α̂ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν·

68 Α' ΤΑ. Κατὰ τάχος, ἔρχου δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ. Ἀπὸ τῶν μελανίζων γινόμεθα πάντες γέροντες· καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειὰν ἕρχεται λευκαίνων ὁ χρόνος.

70 ΠΟΙ. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν οἷς γόνυ χλωρόν, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ ιε΄. Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακοσμήσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,

Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἔνδοι Πραξινόα; ΕΥ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ᾽ ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτῇ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΕΥ. Ἔχει κάλλιστα. ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὢ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλοῦ μὲν ὄχλου, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

ΕΝΔΟΙ. Ἔνδοι ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί· τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιστρέφει δὲ τούτοις τὸ οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δὲ φησὶ πρὸς τὴν θεράπαιναν· ἔνδον ἐστὶν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ὡς χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα, ἐπάγει, ἔνδοι· ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί.

4 ΜΟΛ. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμὶ ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθών,
Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρᾶν (λέγομες πρᾶν θην
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·

6 ΠΑΝ. Πανταχοῦ, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7 ΟΔΟ. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ἑκαστοτέρω, ἀντὶ τοῦ, πόρρω μου οἰκεῖς.

8 ΠΑΡ. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. πάραρος δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἵτινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. ἰλεὸν δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. φθονερὸν δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

13 ΑΠΦ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸ πρεσοῦτιν.

14 ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. οὐ δὲ τὸ, τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς οὖν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λόγος εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τοῦ πωλοῦντος ἅλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18 ΧΩΜ. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ

δραχμῶν

Ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὴν περονατρίδα λάζευ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁ δ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ ἄπληστε
Ἔγχει ὕδωρ δύστανε· τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα

δραχμῶν ἠγόρασε πόκια γεγηρακότων προβάτων.

20 ΠΕΝ. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἔργον ἐπὶ ἔργῳ, διὰ τὸ δὶς αὐτὸ πλυνόντας. κυνάδες δὲ οἷον κυνεία τραχέα.

21 ΑΛΛ. Τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. Καὶ τὴν περονατρίδα. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα ὅπερ πρότερον ὑπεζώννυντο. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τὸ ἐπωμίδιον ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22 ΒΑΜ. Εἰς τὰ βασίλεια πορευσώμεθα τοῦ ἀφνειοῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25 ΕΙΠ. Αὐτὴ δὲ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27 ΕΥΝ. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32 ΠΑΥ. Αὐτὴ δὲ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. κλὰξ δὲ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

34 ΜΑ. Τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα ἣν Ὅμηρός φησι, δίπλακα μαρμαρέην.

35 ΠΟΣ.

Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρείω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναὶ καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα,
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·

35 ΠΟΣ. Ἤγουν, διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ· ἢ διὰ πόσου σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθῃρέθη, καὶ οἷον ἐξυφάνθη.

36 ΠΛΕ. Πλέον ἠνάλωσα φησιν, ἢ δυοῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

38 ΚΑΛ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶπας. λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν θολίαν, ἤγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. εἴρηται δέ, ἀπὸ τοῦ θολῷ ἐοικέναι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίρραν καλοῦσι.

40 ΤΕΚ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνει. εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγον.

46 ΠΤΟ. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν Φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47 ΤΕΚ. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀποθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου.

48 ΔΑΛ. Δαλεῖται ἀντὶ τοῦ βλάπτει.
ΠΑΡ. παρασυρόμενος Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν· σὺν τοῖς ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις, καὶ τοῦτο. οὐκέτι γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί. ἠπίσταν γὰρ πολυπείρως παίζοντες κωμικὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι. κεκροτημένοι δέ, διαρραπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν.

Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἐπαίσδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός. ἴδ᾽ ὡς ἄγριος, κυνοθαρσής.
Εὐνόα οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ᾽ ὄπισθεν.
Τοὶ δ᾽ ἔβαν ἐς χώραν. Πρ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγὼν, ὦ τέκνα. Γο. Παρελθεῖν
Εὐμαρές; Γρ. Ἐς Τροΐαν πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ᾽ Ἥραν.

51 ΑΔΙ. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργοῖ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; διαλαθοῦνται γὰρ θεασάμενοι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54 ΔΙΑ. Διαφθερεῖ τὸν ἱπποκόμον, ἢ τὸν ἡνίοχον.

57 ΤΟΙ. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ καὐτὰ συναγείρομαι, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58 ΨΥΧ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

60 ΕΞ.} Ἐν τισι γράφεται καὶ, Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησὶ πρὸς γραῦν τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, δυνατὸν εἰσελθεῖν; ἡ δὲ φησι, πειρᾶσθε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλήν.

63 ΧΡΗ. Ἡ Γοργὼ φησὶν ὅτι χρησμοὺς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64 ΠΑ. Φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῇ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος. Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ, ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγνῦναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν

Θῶσαι Πραξινόα περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τὺ
Εὐνόα Εὐτυχίδος· πότεχ᾽ αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ᾽ εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ᾽ ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. Πρ. Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ᾽ ὥσπερ ὕες. Ξέ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας κἤπειτα φίλ᾽ ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ᾽ οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ᾽ ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ᾽· ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ᾽ ἀποκλάξας.

ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ᾽ αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος ὃ πρότερον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ κόκκυξ. τὸν δὲ Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος· καὶ καθέζεσθαι ἐπ᾽ αὐτὸ ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας. τῆς δὲ τὴν μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ᾽ Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεόν. τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ, κόκκυξ.

66 ΕΥΤ. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68 ΑΠ. Ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διασπάσαι τὴν συμφυΐαν.

74 ΚΕΙ. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἐσαεὶ καλῶς εἴης περιστέλλων καὶ ἐπιμελούμενος ἡμῶν.

76 ΑΓ᾽. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ὤθει, ὥστε σε εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησὶ· κάλλιστα· ἔνδοι πᾶσαι.

77 ΟΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀπο-

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ἀποκλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς πάνυ ἔνδον ἡμῖν ἔχει φησί. διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν. [ἔριθοι δὲ οἱ ὑπουργοί· ἤγουν, ἱερουργοί.]

82 ΩΣ. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἑστήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται· καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86 ΤΡΙ. Ὁ πολυφίλητος, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Ἀσπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, Διός, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾅδῃ.

87 ΠΑΥ. Παύσασθε, φησίν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα κωτίλλουσαι, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις παρεπόμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν ἀκρίβων ἀκριβωσάσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων.

88 ΠΛΑ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὰ α πλεονάζοντες. ἐκκναισεῦντι δέ, ἀντὶ τοῦ διαλέγουσιν.

91 ΚΟΡ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92 ΠΕΛ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς,
Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλὸν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·

92 ΠΕΛ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ἄρχησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94 ΜΕΛ. Αὐτὴ δὲ, μηδεὶς γένοιτο ὦ Περσεφόνη ἄλλος ἡμῶν κύριος. μελιτῶδες δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶ κατ' ἀντίφρασιν ὡς καὶ κόρην· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι.

95 ΑΠΟ. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97 ΑΡΓ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὕτη· ἔνιοι δὲ Ἀργείας αὐτὴν φασὶν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρὶ, ἄλλοι δὲ ἐκείνην Σικυωνίαν.

100 ΓΟΛ. Γολγὸς πόλις Κύπρου, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Γόλγου τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101 ΕΡΥ. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βουτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες, χρυσῷ πείθουσι τὰς ἐρωμένας.

103 ΜΗΝ. Τινὲς δὲ ἑξαμηνιαῖον φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107 ΒΕΡ. Βερενίκην δὲ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πάρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ.
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὢ χρυσός, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.

109 ΧΑΡ. Ἀντὶ τοῦ, σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆς Βερονίκης θυγάτηρ.

111 ΑΡ. Ἀρσινόη πᾶσι καλοῖς ἀτιτάλλει καὶ δεξιοῦται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλειν γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ταλάσσω τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀκαταπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄτλω τὸ ὁρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνειν.

112 ΟΣΑ. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα, παρατίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι περιαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους, Ἀδωνίους προσαγορεύειν.

114 ΑΛΑ. Ἀλάβαστρα, σκεύη μύρων δεκτικά. πλαθάναι δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ἄνθεα δὲ τὰ ἐπιπάσματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117 ΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119 ΧΛΩ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθου σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ κατεσκευασμέναι γεγόνασιν.

120 ΚΩ. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτονται οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123 ΕΒΕ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124 ΑΙΕ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Ταὶ μὲν Κύπρις ἔχει, ταὶ δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα,
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.

125 ΠΟΡ. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. οὓς φησιν ὑπὸ τοῦ Μιλήτου καὶ Σάμου ἐξυφῆσθαι, μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130 ΚΕΝ. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

132 ΔΡΟ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133 ΟΙΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν, ἐρρίπτουν ἐπ' αὐτήν.

139 ΕΙΚ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται. ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ, ἐννεακαιδέκα λέγει.

141 ΔΕΥ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ, τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῳ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143 ΙΛΑ. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

Καὶ νῦν ἦνθες Ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἁ θήλεια
Ὀλβία· ὅσσα ἴσαντι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὡ νὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι γε μηδέποτ' ἔλθῃς.
Χαῖρε Ἄδων ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ ις'. Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν ἀρχήν, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀναγορευθῆναι. μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόντων. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,
Εἰδύλλιον ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν, θεαὶ ἐντί, θεὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμεν.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
Αἳ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἦλθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι·

5 ΗΜΕ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα. 8 ΣΧΥ. Λοιδοροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς. 9 ΑΛΙ. Ἦλθον ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ.

Ἔνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσει;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ, κνήμα·
Αὐτῷ μοι τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλωντι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε κ' εἰν Ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δειλὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

18 ΑΠΩ. Παροιμία ἐστὶ τό, πορρωτέρω ἢ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὕτη, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων προτιμοτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν. σύγκειται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδιαστολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν· πορρωτέρω κνήμη γόνυ. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς οὐκ σύγκειται.

34 ΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥς τε

Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος·
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις. τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς

ὥς τε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' οὐδὲν ὤνησεν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Ἀντίοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίου πάντα ἀνέλεγεν Εὐφορίων. ὁ δὲ Ἀντίοχος, Ἐχεκρατίδου καὶ Συρίδου υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35 ΠΕΝ. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36 ΣΚΟ. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κρανώνιοι τὸ γένος. Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θεσσαλοί.

39 ΚΡΕ. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44 ΑΟΙ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν, ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ θρήνους.

49 ΚΥΚ. Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

Πλάγξας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης·
Εἰ μή σφας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον·
Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔλθω
Σὺν μοίσαις. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδῶν,
Μουσάων ἀπάνευθε, Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.

71 ΟΥ. Οὔπω φησὶν ὁ πᾶς διῆλθεν αἰών, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸ τῆδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δυόντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·
Ἤδη βαςάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσι βραχίονας ἰτείνοισιν.
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται· ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κούρη θ' ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴληχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψαι ἀνάγκη·
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεά τε προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας·
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βληχῷντο· βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίτην·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ

76 ΦΟΙ. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας φησὶ Φοίνικας. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες, ἄποικοι Τυρίων.

83 ΜΑ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληφέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρ' ὅσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84 ΛΥΣ. Ὥς Θουκυδίδης φησὶ, Λυσιμελείας λίμνη ἐν Συρακούσαις.

85 ΝΑΣ. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86 ΣΑΡ. Διὰ τούτου γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῷον.

93 ΣΚΙ. Ἑσπερινόν, ἢ παρὰ τὴν σκίπωνα, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνὶψ γὰρ ζῷόν ἐστι βραδυκίνητον.

94 ΝΕΙ. Τουτέστιν, αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο πρὸς τὸν σπόρον· τουτέστιν, ἀροτρεύοιντο. ΤΕΤ. Ἡνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ

τὴν

Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, εἴσω δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθουσαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσαις Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἴοιμαι·
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

τὴν μεσημβρίαν, τοὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ οὗτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τοὺς τέττιγας. τὸ δὲ διαστήσαιντο, ἀντὶ τοῦ διυφήνειαν.

99 ΣΚΥ. Τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100 ΑΣ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101 ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104 ΕΤΕ. Θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἀποθῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

105 ΘΗ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ἐργίνῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. οὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἷλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔπραξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους.

106 ΑΚΛ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. κεκλημένος δέ, μεθ' ἡμῶν ὦ Χάριτες καὶ τῶν μουσῶν, πορεύσομαι θαρρῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ ιζ'. Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Αἰγυπτίᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μουνάτος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,

Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δὲ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλοτόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει παρεόντος ἅδην πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,

ΕΧ. Ὁ νοῦς. πᾶν φησι ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνοῦμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίου οὖν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τοῦ ποιήματος.

9 ΙΔΑΝ. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν εὐκόλως ἰδεῖν πάντα.

Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων,
Ἐκ πατέρων. οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται. παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας.

14 ΠΤΟ. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16 ΤΗ. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τοῦ Λάγου, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23 ΧΑΙ. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον ἔς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ἀμφοῖν, ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσί, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ὑπωλένιον δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγοισι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέρης, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ, οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνοι λέχος ἐς φιλεούσης.
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεί·
Ῥηΐδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατελθεῖν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἥδε βροτοῖς, μαλακοὺς μὲν ἔρωτας

34 ΒΕΡ. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὔδηλος ἦν.

36 ΚΥ. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτήν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41 ΘΑΡ. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτήρ, ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωός, ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46 ΣΟΙ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

50 ΕΑΣ. Ἀπεμερίσω τὰς σὰς τιμὰς ἀπονείμας αὐτῇ.

52 ΚΟΥ.

Προσπνεῖ, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ' αἰχμητὰ Πτολεμαῖε
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἡ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ, πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο· τίοις δέ με τόσσον ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τριόπου καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,

52 ΚΟΥ. Τοῦτο δὲ ποιεῖ φησιν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανατήσασα αὐτὴν, τῆς δυνάμεως καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53 ΑΡ. Ἀργείαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὸ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεία καλουμένη.

54 ΚΑΛ. Καλυδώνιόν φησι τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58 ΚΟ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61 ΑΝ. Ἡ γὰρ Βερενίκη, θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασσάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68 ΤΡΙ. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὀνομάζεται τῆς Κνίδου.

69 ΔΩ. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινὴ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ, Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί.

Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέληται
Αἰδοίου βασιλῆος· ὁ δ' ἔξοχος ὅν κε φιλάσει
Γεινόμενον πατρῷζα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,
Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὰν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων.
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

τὸ δὲ Τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σα-
ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος, ὡς ἐν τοῖς μίων βασιλεῖς.
περὶ Κνίδου Ἰάσων φησίν. 81 ΟΥ. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις.
70 ΡΗ. Νῆσος οὕτω λεγομένη, τρισμύριαι, τρισχίλιαι, τριάκοντα
ἣν καὶ Δῆλον φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν πρίν.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβέβριθε βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πλοῦτος. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧ ἔπι πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη

105 ΚΤΕ. Καρποῦται ἀφθόνως τὰ ἑαυτοῦ.

107 ΜΥΡ. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μετακομιζόντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία κεῖνα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾳ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβομένας καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
Μησὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις. ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

121 ΜΟΥ. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπύλαι θανόντων καὶ περὶ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128 ΑΥ. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην. ἐπιβουλεύουσαν δὲ ταύτην αἱρῶν, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν, ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ, τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Εἰδύλλιον ιη'.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδαρέω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὰν χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτοι ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτός,

Χρισα-

Χρισαμέναις ἀνδριστὶ πὰρ Εὐρώταο λοετροῖς;
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Ταῖν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένα παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρη, μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔ τέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἑρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας·
Πολλὰ τεοῦ ὦ Ἑλένα μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας οἷος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶταί τοι στέφανοι λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀγνοίη) Δωριστί, Σέβου μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Χαίροις

Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίαν, Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ὑμὰν ὦ ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσῃ
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐστὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χὰ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς;

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο.
Βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύγε μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα.
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χὰ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·

Χαῖται

Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθά-(νας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστικά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅντε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν, ἀπ' οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον αἰ νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ
Ὦ Κρονίδα διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἄτε Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ἉΛΙΕΙΣ,

Εἰδύλλιον κα΄.

Ἁ πενία Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ᾽ αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων δ᾽ ἐπ᾽ ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ᾽ οὐ χύτραν εἶχ᾽, οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πλοῦτ᾽ ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ᾽ ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾷ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὴν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τοὺς δ᾽ ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
α. Ψεύδοντ᾽ ὦ φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον

Τῶ

Τῶ θέρεος μινύθει, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς;
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς. (ἔχοντι.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες
β. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
α. Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον,
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν. β. Λέγε μοι ποτὲ
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ. (νυκτὸς
α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται, ἰχθύα κἠγών.
Χὡ μὲν τᾷ 'γκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὗρον ἀγῶνα,

Πῶς

Πῶς μιν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ᾽ ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, ἆρ᾽ ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ᾽ ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Πάντα τοι χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἠρέμα δ᾽ αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ᾽ ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ᾽ οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ᾽ ὦ ξένε λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.
β. Καὶ σύ γε μὴ τρέσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες· ἴσα δὲ ψεύδεσιν ὄψις.
Εἰ δ᾽ ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύ-
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν· [σεις,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟ-

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Εἰδύλλιον κβ'.

Υ'μνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Υ'μνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς,
Α'νθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ι'ππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Α'στρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δέ, σφέων κατὰ πρύμνην ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ηὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλην ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Α'μφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Α'λλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Α'μπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ε'κ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.

Ω

Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ᾽ ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀπαρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα.
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ᾽ ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τ᾽ ἐστόρνυντο, πυρειά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ᾽ αἰολόπωλος ὅ, τ᾽ οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ᾽ ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ᾽ ὑπένερθεν
Ἆλλαι κρυστάλλῳ ἠδ᾽ ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ᾽ εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ᾽ ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ᾽ ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληρῇσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ᾽ ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδηρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ᾽ ὦμον
Ἔστα-

Ἔσταν, ἠύτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
ϖ. Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;
α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
ϖ. Θάρσει μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσ-
α. Θαρσέω κοὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν. [σειν.
ϖ. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.
α. Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.
ϖ. Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἵκοιο.
α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
ϖ. Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
α. Γνώσεαι, εἴ σευ δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.
ϖ. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμι;
α. Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς
Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
ϖ. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;
α. Ἐγγὺς ὁρᾷς. οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
ϖ. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;
α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
ϖ. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ᾽ Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δ᾽ θῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστω,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὣς δ᾽ αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ᾽, ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ᾽ ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ᾽ ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ᾽ ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχην ἐτάραξε, πολὺς δ᾽ ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ᾽ ἐπαΰτεον· ἐκ δ᾽ ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ᾽ ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων· ἐκ δ᾽ ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀριστῆες κλάγξαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε.

Ὄμ-

Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐπώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροιῇ ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἤτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαί-
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον. [νων,
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἅμα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ.
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.

Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλλεῖτο προσώποι,
Μέχρι συνηλοίησε παρήια· πᾶς δ' ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ· σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

ALTERA PARS HUJUS IDYLLII.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοισι λεχέεσσι,

Βουσὶ

Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ᾽ ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ᾽ ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐὼν περ·
Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μνηστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἕτοιμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ᾽ ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ᾽ εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο·
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ᾽ ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
Υ̓́μμες δ᾽ ἐν πάντεσσι διακριτοὶ ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώιον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶι γάμον, σφῷν δ᾽ ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ᾽ εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχουσ᾽ ἀνέμοιο· χάρις δ᾽ οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ᾽· ἄμφω δ᾽ ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ᾽ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίιον ἔγχεα λοῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
Νῶι δ᾽, ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ᾽ Ἄρηι,

Ὁ πλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροις λείπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας ἐυφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι καὶ κούρας
Τάσδ'· ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν.
Ὣς δ' αὔτως Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πρώτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ που τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχας δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἔκοψεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ, πληγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θηεῖτο μάχαν ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ

Τυνδα-

Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευε. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ (ὕπνος.
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδαί.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ;

Εἰδύλλιον κγ΄.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Ταὶ μορφαὶ ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε,
Κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα τίς ἦν θεός, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κἀν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον;
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρώς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι γάρ σε
Κῶρε θέλω λυπεῖν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

Ἔνθα

Ἔνθα τύ μευ κατίκευσας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπόν·
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσαιμι τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτῃ·
Ἁ δὲ χιὼν, λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρέλθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς σχοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ᾽ αὖ πύματόν με φίλασον.
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῶ, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπαΰσον, Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω,
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.

Ὧ δ᾽

Ὧδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶ
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλους
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμίσγετο λουτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὕμμες αἴτας· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑ-

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείην κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα·
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ'
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος (ὕπνος.
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης. οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρησιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας.
Δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα,
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἱ δέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείης;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας.
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅῤῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνου περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠρέγνυτο νεοκλώστου τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες

Δμῶες ἐμοί, στεϱεοὺς δὲ θυϱᾶν ἀνακόψατ᾽ ὀχῆας.
Ἄιστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
Οἱ δ᾽ αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
Ἤτοι ἄρ᾽ ὡς εἴδοντ᾽ ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπλήγδην, ἰάχησαν· ὁ δ᾽ ἐς πατέρ᾽ Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ᾽ ὑψόθι χαίρων
Κουροσύνᾳ· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ᾽ ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ᾽ ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμόν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει· Μηδ᾽ εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ᾽ ἀνταμείβετο τοίως.
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήιον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμοὶ γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα

Χεῖρι καταστρέψοισα, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκεῖν
Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλά, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανεῖν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δέ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φῆ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.

Ἡρα-

Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ, τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆι τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχοῦ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,

Κάστωρ

Κάςωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήσοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάςορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιςὴς
Ἄλλος ἔω, πρὶν γῆρας ἀποτεῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμας.

* * *

Λείπει τὸ πλεῖον τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

Εἰδύλλιον κε'.

Λείπει ἡ ἀρχή.

* * * * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι ξεῖνε πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο.
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποίμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο,
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα ἰάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὲ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης.
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἂμ μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνες τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε

Εἰς

Εἰς ἅλις, ἦ ῥα βόεσσι μῦος κεραῆσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο·
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ', ἐΰφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακας ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ περ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείεω ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμι· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,

Ναὶ

Ναὶ γέρον Αὐγείαν ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δή ὁ μὲν ἄρ κατ' ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧ κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτός.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων ὦ ξένε φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζὸς γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξένος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν.

Ἀμφότερόν τ', ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ἔθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος. ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥωδὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ ἠὲ Θρῃκὸς Βορέαο·
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Τόσσ'

Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει·
Πλῆσ δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἕκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δὴ αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιαροῖο· πέπλειντο δὲ πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τό γε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δὴ ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα

Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο,
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί· πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προμολοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοίγε μάχῃνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὁρμήν.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντες προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγας, ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος, κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης

Κλάσσε

Κλάσσε βαρὺν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες.
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μιν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὥσπερ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις ἕθεν παρεόντος ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν

(Εἰ

(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνώω κατὰ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεΐδης, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηίτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, τι με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράνθη (ἐπεὶ λιλαίεαι ἀκούειν)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.

Οἷον

Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐίσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
Λὶς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
Οἳ ἔθεν ἄγχιμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζαις.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅπη λὶς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτὴν ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπη ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐ δέ μεν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σπήλυγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας

Αὐχμη-

Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπὸν δὲ πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ᾽ ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀρισερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ᾽ ἐπάειρε
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ᾽ ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ᾽ ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρη.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,
Ἀλλ᾽ ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ᾽ εἶδε περιγλαυκώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ περὶ ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ᾽ ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ᾽ ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ᾽ ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ᾽ ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς

Καμ-

Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς εἶπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· ἐγὼ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ· καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητή, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθα μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι

Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ' ὦ φίλε θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

Εἰδύλλιον κϛ΄.

Ἰνὼ, κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χαὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαξ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὁρέοντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι·
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,

Πί-

Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύν αἰωρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ωὑτός.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρινθέντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ
καὶ ΚΟΡΗΣ,
Εἰδύλλιον κζ΄.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἐμὲ ἡ Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.
κ. Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσι.
δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
κ. Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.
δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
κ. Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
δ. Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ μιά μῦθον ἐνίψω.
κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ.
δ. Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν᾽ ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
κ. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀΐζυρον οὐδὲν ἀρέσκει.
δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.
κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.
κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.

κ. Φεῦ-

κ. Φθέγγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσω.
κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ᾽ ἐμὸν οὔτις ἔαδε.
δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν, μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ᾽ ἱκάνω.
κ. Καὶ τί φίλος ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
δ. Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.
δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
κ. Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
κ. Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ᾽ ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις.
κ. Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.
δ. Οὐ μὰ τὸν αὐτὸν Πᾶνα, καὶ ἢν ἐθέλῃς με διῶξαι.
κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ᾽ ἀκούσῃ.
κ. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο. καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.
δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ᾽ οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
δ. Οὐδ᾽ ἀκέρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
κ. Δεῖξόν ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.
δ. Δεῦρ᾽ ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

κ. Αἶγες

κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα περ θείῳ ἄλσεα δείξω.
κ. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
δ. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.
κ. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὸν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
δ. Θάρσει κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
δ. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.
κ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας. ἐς τί δ' ἔλυσας;
δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
κ. Μίμνε τάλαν. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
δ. Ἄλλαν ἀμπεχόναν τῆς σῆς τοι μείζονα δώσω.
κ. Φῄς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.
δ. Αἴθ' αὐτὰν δυναίμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς, οὐκέτι πιστή.
δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.
κ. Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω.
δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χἠ μὲν, ἀνεγρομένη διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

ΗΛΑ-

Η Λ Α Κ Α Τ Α.

Εἰδύλλιον κη'.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέεριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσι σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν. [πλοις,
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέ-
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους
Πέξαιντ' αὐτοετὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιεργὸς φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρᾶς οὐδ' ἐς ἀεργὼς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἀμετέρας οὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς ἃν ὡξ Ἐφύρας κτίσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ'· ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατινὰν μετ' Ἰαόνων·
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισι πέλῃ,

Καὶ

Καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κῆνο γάρ τις ἐρεῖτο, πολῦδων σ', ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ,

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ·
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωίας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδίαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἁμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
~~Πῶς ταῦθ' ἄρθμια, τὸν φιλέοντ' αἰίαις διδῶν;~~
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λώιον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅπη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καὶ μὰν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένου φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.

Ἄνδρων τῶν ὑπερωορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλη δ', ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει·
Ὃς ἄνδρων φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλὰ πέριξ ἁπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὴν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν κάπρον αὐτῇ
Ἔταξε τοὺς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τούσδε τοὺς κυναγὼς;
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,

Ἐμαινόμην φιλᾶσαι,
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτοις λαβοῦσα Κύπρι,
Τούτοις κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω περισσοὺς
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε.
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
Ἐπιγράμματα.

α'.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιάν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν ἇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς

Ἀμ-

Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεῖ δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῶς αἱ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν· ἀίοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λῇς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι

Α'-

Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, αἵκα τήνας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θύεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥραν
Ναυτίλος ἴσθι· ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τοῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μάρμαρεον,
Μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλαθόμενος.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τοῦ φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χὐμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής.
Καί περ ἄκικυς ἐὼν εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ' ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν πᾶσι· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ
τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλέον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ τε καὶ αὐτὸς
Εὐρύμεδον τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.

Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τῶν δ' ὁ πολίται
Τιμαστεῶνι, πατρὸς μνώμονες ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ὁδοιπόρ' ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον ὦ ξένε
Σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακούσαις ἐνίδρυνται πελωρίστᾳ πόλει
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποτ' τὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ,
τροφοῦ Μηδείου. ιη'.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ

Μή-

Μήδειος ὃ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἕξει τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τίνων
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'· ἔτι μὰν ἔτι χρησίμα καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων· οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,
οὗ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζηνὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ἀνήρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠκ Καμείρου,
Χὤσσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μησὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρός, μὴ προσέρχου τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,

Υἱὸς

Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείαν οὔποτ' ἐφελκυσάμαν.

Carmina quædam hactenus desiderata, ad finem Παιδικῶν, *sumt ex Notis If. Casauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ πέειξ μ' ἐμναάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
Χ' ὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοί, νεότατα δ' ἔχην παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλην ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠραμένῳ συνέραν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως αἴκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
Αἰ δ' ταῦτά γε φέρην ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ δ' λέγῃς, Τί με δαιμόνι' ἐνοχλεῖς;
Νῦν μὲν δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

ΤΕΛΟΣ.